

VYDŪNAS  
BHAGAVAD  
GĪTĀ  
Palaiminantioji  
Giesmė  
Vertimas iš Sanskrito

Surinkta pagal Dr. Vīdūno Bitiuliū lėjomis išleistą  
1947 – 400 - lietuviškosios knigos sukakties  
metais Lietuviū Skautū Brolijos Vadijos  
Detmold'e

1947

यो मां पश्यति सर्वत्र सर्वं च मयि पश्यति ।

तस्याहं न प्रणश्यामि स च मे न प्रणश्यति ॥ ६-३० ॥

*Îprastomis raidēmis:*

*Jo Mam pašjati sarvatra sarvam tša maji  
pašjati tasjaham na pranašjami sa tša mē na  
pranašjati.*

*Kurs Mane rēgi visame ir māto visa manīje,  
tām Aš niekados nepradingstu, ir jis nuo  
Manês niekumet nebsifālina.*

*(6-Pokalbio 30-eilēs).*

## PASTABA

Nepaprastû mano vartojamû zodiû ir apskritai kalbos taisîk-  
lingumui prižiūrėti ir pataisīti, kur tai reikalinga, padėjo mân  
mano Bitiulis Antanas Krausas. Jis pasirûpino ir ŗio vertimo  
atspausdinimu. Uþ tai sakau jâm nuofirdiausiâ âtiû. Sanskrito  
zodius Sanskrito raŗmenimis atspausdinti, kaip norêta, ŗiame  
leidime nèra galima, bet ir nuo kitû ketinimû tenka dël êsamû  
sunkenībiû atsisakīti.

Pagaliau sakau ŗirdingâ âtiû ir visiems, kurie savo aukomis  
padârê galima ŗi veikalêlî atspausdinti.

Detmolde 1947-mt. Geguþês mên. 25-d.

VĪDŪNAS

## Paaiškinimai

[1] 1947 metų leidime Vėdūno rašiba buvo kiek taisita, šiame leidinije taisita dar kartą. Reiktų pastebėti, kad vėdūniškios raidės mažoji f ir didžioji Σ (lietuviška senovinė stilizuota runa SOWILO ξ - saulė) ir ʒ (senovinė angliška YOGH kas taspat pasukta senovinė runa EIWAZ M - eiva, kas taip pat reiškia sąjogą, sąjūgą, sąjungą). Kitos raidės galėtų būti keičiamos taip: ê - e, î - i, û - u atsisakant visų nosinių, kurios nedera su runiniu raštu, nes nerodo krypties. Siekiant logiškumo ilgai tariamas raidės a, e reiktų žimėti ā, ē, o nosines â, siekiant suvienodinti stilų. Lėgiai kaip ir ilgai tariamos balsės u, y turētu būti žimima ū, ī, siekiant išvengti bereikalingo runos KAUNA <, raidės žimintiesios sužeidimā, vartojimo<sup>1</sup>. Bhavad Gītā šiuo metu įprastai vartojamas lietuviškais rašmenimis skaitytojas gali rast Vėdūno raštų III tome<sup>2</sup>. - A.M.

---

<sup>1</sup><http://utf8-characters.com/runic/>

<sup>2</sup>[http://gindia.lt/bhavad\\_gita.pdf](http://gindia.lt/bhavad_gita.pdf)

# Turinīs

3ODIS APIE ΣÎ BHAGAVAD GĪTOS VER- TIMĀ . . . . .	1
SUPA3INDINIMAS SU GIESME . . . . .	4
I Dalis. 3mogus ir prasmingiausias jo Pasistengimas susivokti Dievūje	7
I-Pokalbis. Gaivata if Sukniubimo. . . . .	7
II-Pokalbis. Gaivata if Susimāstīmo. . . . .	13
III-Pokalbis. Gaivata if veiklumo. . . . .	20
IV-Pokalbis. Gaivata if skaistējantio I3mānīmo.	25
V-Pokalbis. Gaivata if veiksmo daviniū atsi- 3adējimo. . . . .	30
VI-Pokalbis. Gaivata if Pasifventimo Esmingu- mui. . . . .	34
II-Dalis. 3mogus ir Augftiausiasis.	40
VII-Pokalbis. Gaivata if svarstantio Māstīmo.	41
VIII-Pokalbis. Gaivati if Atsidavimo dievi3ka- jai Dvāšiai, kurti nesiliaujantiām Dievui. . .	45
IX-Pokalbis. Gaivata if vie3pataujantiojo 3ino- jimo ir vie3pataujantiojo Slēpiningumo. . .	48

X-Pokalbis. Gaivata if numānīmo dievišķo Didingumo. . . . .	53
XI-Pokalbis. Gaivata if Regējimo Augftiausiojo Apraiškū Visatoje. . . . .	58
XII-Pokalbis. Gaivata if Atsidavimo Augftiausijām. . . . .	66
III-Dalis. 3mogus – Gaivius ir Kliūtīs, kurias jis gīvēnime uztinka. . . . .	69
XIII-Pokalbis. Gaivata ifmānant skirtumâ tarp Būklės ir Būklė Patiriantiojo. . . . .	71
XIV-Pokalbis. Gaivata if Atsikliudīmo nuo trijų Kokibiū. . . . .	75
XV-Pokalbis. Gaivata if sâmoningėjimo augftiausajame Dvasiškume. . . . .	79
XVI-Pokalbis. Gaivata if Pasiaiškinimo to, kas dieviška ir kas daimoniška. . . . .	81
XVII-Pokalbis. Gaivata if trejopo Tikėjimo Supratimo. . . . .	84
XVIII-Pokalbis. Gaivata Atsizadėjimu siekiant Išgānimo. . . . .	88

## 3ODIS APIE ΣÎ BHAGAVAD GĪTOS VERTIMÂ

Parâfês ilgû mêtû mâstîmo veikalâ apie žmonijos Sâmonin-gumâ tikîbiniuose padavimuose, Σventraštiuose ir Σventuose žîmženkliuose, panorėjau vienâ žîmiausiûjû įventraštiû versti î Lietuviû kalbâ. Jau seniai buvau mânês, kad tãm tiktû Chinietiû įsmintiaus Lao-Tsês raftas Tao-Te King arba Hindû Bhagavad Gîta. Bet pradėjus versti Lao-Tsês veikalâ į Vokietiuû kalbos vertimû, greit numaniau, kad geriau būtû versti Bhagavad Gîtâ.

Prief maž-daug 30 mêtû buvau pasistêngês nors kiek įmokti sanskrito kalbâ, kuria Bhagavad Gîta parařita. Pirma priemonê tãm buvo knîga: Franz Boop. Kritische Grammatik der Sanskrita Sprache, Berlin, 1868. Tada studijuodamas Berline naudojasi veikalu: F. Kielhorn, Grammatik der Sanskrit-Sprache, Berlin 1888, knîga Georg Bühler, Leitfaden für Elementarkursus des Sanskrit, Wien 1909, bei Adolf Friedrich Stenzler Richard Pischel. Elementarbuch der Sanskrit Sprache, Berlin 1892.

Bet visokie darbai-reikalai atitraukê mane nuo patvaresnio pasidaravimo tai kalbai pramokti, ir ji man įslengvo į atminties jau ir slinko. Todêl, pradėjus versti Bhagavad Gîtâ î Lietuviû kalbâ, pasiêmiau kelis jos vertimus î vokietiuû kalbâ, vîriausiai Prof. Dr. P. Deussen'o Der Gesang des Heiligen, Leipzig 1911, Dr. Franz Hartmann'o Die Bhagavad Gita, Das Lied der Gottheit, Braunschweig 1897, Theodor

Springmanno Bhagavad Gita, Der Gesang des Erhabenen, Lauenburg-Elbe 1921, pagaliau K. O. Schmidt, Bhagavad Gita, Das Hohe Lied der Tat, Baum-Verlag, Pfullingen 1940 ir vienâ jos vertimâ î Anglû kalbâ, būtent: Annie Besant and Bhagavan Das, The Bhagavad Gita, Adyar-Madras, India 1926. Tame veikale sanskrito kalbos sakiniai dār ir atskirais zodiais padalinti, taip kad kiekvienām Giesmės eilėsiui pridėtas zodinėlis.

Pradėdamas dārbâ, atsižiūrėjau vīriausiai î minėtuosius ver-  
timus. Nelengva mân buvo susivokti patiuose Sanskrito sakini-  
uose. Bet kartâ įfvertės visâ veikalâ ir jî suliginės su Hindû  
raštu, pradėjau įf naujo versti. Ir kartoju tâ dārbâ penkis sîk-  
ius, jeib nors-kiek būčiau prikopės dvāsinî jos sâmoningumo  
lîgî. Daug mân padėjo įf Hindijos pasirūpintas zodinas: Va-  
man Shrivam Apte, Sanskrit English Dictionary, Bombay  
1922 ir toliau Carl Cappeller, Sanskrit Worterbuch,  
Straßburg, 1887, Verl. J. Trübner.

Labai ir sunku buvo surasti tinkamiausius Lietuviû kalbos  
zodius taip vienām gīvėnant ir retai teturint progos lietuviškai,  
bet ir kitaip dār pakalbėti. Tai ieįkinėjau Dr. M. Nieder-  
mann'o, A. Senn'o ir F. Brender'o Lietuviû Kalbos Žodinė,  
Heidelberg 1932, Prof. St. Šalkauskio Bendrojoj filosofij-  
os terminijoje, Kaunas 1937 ir Žodinė Friedrich Kurschat,  
Litauisch-deutsches Wörterbuch, Halle a. S. 1883.

Bet svarbu mân buvo pirm viso įf to dvāsinio lîgio, įf ku-  
rio Bhagavad Gītos kūrėjai jâ parāfė, jos giliausiâjî tūrî ir li-  
etuviškai apreikfti, îpatiai jos pagrindines mintis, būtent, kad  
ėsame DIEVŪJE ir Jame turime sâmoningėti.



Sanskrito kalbos vardus ir zodius rafau savo raidēmis [1], bet kaip raidēs Hīndū parenkamos. Sanskrito balsiū ilgī pažīmiu brūkeliu, fīaip tām vartodamas stogēlī, kurī dedū ir ant jū e, kurs ten kaip ir o visumet īra ilgas, ir fīaip ant kitū balsiū, kada zodis pritaikomas mūsū kalbos tvarkai, pvzd., kada vartojamas galininko linksniu.

Sanskrito zodiams ir vardāms kirtis dēdamas ant priešpaskutinio skiemens, jeigu jo balsis ilgas, jeigu trumpas, ant tretio skiemens īj gālo skaitant. Dēdamas po lietuviško zodio kartais sanskrito zodī skliaustēliuose, dažniausiai parenku tām jo vienāskaitos vardininkā. -

Primintina dar ir tai, kad prieš kiekvienā Bhagavad Gītos dālī ir pokalbī dedū aiškinimus to, kas jos zodiais pareiškīama. Tilžėje 1940-mt. Liepos 20-d.

VĪDŪNAS.

## SUPAŽINDINIMAS SU GIESME

Didieji Hindū Šventraštiai ir Vėdos, Upanižadai bei Vėdanta ir vėlesni laikai Gautamo Buddhos Kalbos. Tais rāštais ir dār šiandien naudojasi Hindūs viriausiai Hinduizmo dvāsininkai, Brāhmanai. Plātiajai visuomenei Šventraštis ir Bhagavad Gīta, Palaiminantioji Giesmė.

Ji ir maža dalis didiosios eiliuotos apīsakos MahaBhārata, tai ēsti Didysis Kovotojas. Ši apīsaka apima 100 000 dveiliū eilėsiū. Jos turinīs šitoks.

Garsios valdovū Kurū giminės karvedis Bhīšma mūšio lauke mirtinai sužeistas. Mėrdėdamas jis jauniesiems aiškina iškūius ir tai, kas darītina tauriūjū žmoniū, tėvīnės gīvētojū. Žmogus ilgstāsis išvadavimo. Bet jis jām tenka tiktai, jeigu žmogus nuojirdiausiai eina savo pāreigas.

Augstiausias pāreigos skirtos valdovui ir kariams. Bet li-giai vertintinos ir šeimoms tėvū pāreigos. Visumet jos turi būti atliekamos tauriausiu pasišventimu. Šeimoms tėvū elgesīs ir visos tautos gėrbūvio pagrindas.

Šios pamokinantios apīsakos maža, bet labai svarbi dalis ir Bhagavad Gīta, Palaiminantioji Giesmė, kuri susideda tik iš 700 dveiliū eilėsiū.

Joje pāsakota, kaip dviejū gentiškū giminiū, Pāndavū ir Kurū, kariuomenės, geriausiai ginkluotos, susitinka kovojimui. Pāndavū pusėje žīmiausias karis ir Ardžuna. Jo karinī vežimā valdo Krišna. Kurū valdovas ir aklasis Dhritarāstra. Jis prāšo savo valdininkā Sandžajā, kad jām aiškintū, kas dārosi. Jo sūnus, Durjodhana ir užimtas pasitarimo su savo kariāvimo

mokītoju Drona.

Taip ir prasideda Bhagavad Gīta. Kad ji neturi būti suprantama kaip kokio gīvēnimiško vīksmo apīsaka, matīti jau īf īvairiū vardū. Abi gimini varžosi dėl Hastinapūros, drambliū vietovės, vadinās, dėl gāliū susikaupimo gīvātos. Laukas, kuriame tenka kautiesi, īvardintas Dharmakṣētra, tiesos ir pareigū līguma, ſventu lauku, kurs seniau buvo Įsminties di-diūnū nuosavībė. Vīriausi-dvi visos giesmės asmenībi īra Kriṣna ir Ardṣuna. Juodu īvairiais, nēt labai prasmingais vardais vadinamu. Ir jū ginklū vardai, pvzd. Devadatta, Dievo duota, primena, kad visa, kas pāsakojama, īra vidinės prasmės rīſkinimas.

Kriṣnā ir Ardṣunā reikia īfmanīti kaip īpatingas galias žmogaus asmenībėje bei gīvēnime. Kriṣna, Tamsusis, Slėpinin-gasis, īra žmogūje, bet ir visoje Visatoje Dieviškumas. Ardṣuna, Šviesusis, Žinomasis, īra žmoniškumas žmogūje, asmenībės nusimānīmas, sāmonībė, paprastai īvardījama žodiu aſ. Šis pasijunta pastatītas ties visokiomis gāliomis ir līdimas visokiū gāliū. Jas visas ir visā vīksmā nustāto ir valdo kārīško vežimo, būtent, asmenībės vedėjas, Augſtiausiasis, apsireiſkiās kaip Kriṣna (Kristus).

Ardṣunai grėsia ir jū supa visokios galībės. O jis liepiamas īsigīti gāliā joms suvaldīti. Jei jis būtū apveikiamas, jis netektū savo esimo žinojimo. Laimėdamas jis īſkiltū ī Augſtiausiojo Šviesā, susivoktū patiame esmingame gīvume bei pagrindinėje sāmonėje.

Sunku jām kovoti. Tūlas jėgas jis īra labai pamėgēs. Jos jām atrodo, tarsi būtū jo giminės. Kiekvienas žmogus mīli

savo nuotaiķos būsenas, savo pageidāvimus, savo mintis ir sumānīmus. Tokiose sālīgose ųmogus susipranta ēsantiu, ir iķ to jām pasidāro gīvēnimo uķdaviniai ir jo prasmē.

Visa Bhagavad Gīta, galētūme sakīti, visa gīvēnimo giesmē, sieķia sukelti ųmogui sāmoningumā ir gālīā, kad rīķintū tā savo gīvēnimo prāsmē. Īra tai jo pareiķa. Kiekvienas ųmogus pasaulio kūrējo vartojamas kaip priemonē visām gīvēnīmui gīvinti ir tobulinti. Ko-sāmoningesnē ķi priemonē, to-reiķķmingsni ĩra jo pastangū daviniai visām pasauliui.

ųmogus ĩģīja sāmoningēķimui galimumā su kiekvienu aiķkesniu nusimānīmu, kad ķis ĩra ir būna Dievūķe. O tas jo nusi-manīmas nuolatai ķvinta, ųmogui einant nuofīrdiausiai visas gīvēnimo jām skirtas pāreiķas, pasiduodamas Dievo vāļiai.

Toks nusimānīmas Dievūķe ĩra atsigavimas patiame ēsmiķkame Gīvume. Pats atsigavimas su tām dāromomis pastanģomis ir ĩģītoķi būsena Hīndū rāķtuose vadīnamas Joga, tai ĩra, ķā mēs ĩvardīķame ųodiu tikība. ųitķe tām paķīmēti vartojamas ųodis Gaivata. ųmogus, kurs Dievūķe atsigauti stēģiasī, ĩra Hīndū ĩvardīķamas ųodiu Jogin. Jām atitīķti sakīsīme, toks ųmogus ĩra Gaivius, o kurs atģailēķa – Gailius. Pastebēti reiķētū, kad taip, kaip Bhagavad Gītoķe aiķķinama, māķtīta seniau kaip 4000 mētū.

Visas Bhagavad Gītos turinīs sudētas iķ 18-kos Pokalbiū, kurie nēra līģaus eilēsiū ģausumo. Ķie padalīnami po ķeķis. Taip tada Bhagavad Gīta ĩra triķū daliū.

## I-Dalis. Žmogus ir prasmingiausias jo Pasistengimas susivokti Dievuje

Krifna tvirtina asmėniskām žmogui, kad jo givėnimo prasmė irā darbuoties, veikti, kovoti, ė niekā neatsiziūrint. Givėnimas ir mirimas nėra ėsmiski, bet praeinami viksmāi. Augft abiejū irā esmiskumas, kurį žmogus givėndamas turi pasitikrinti, vadinas, gīvas būdamas, jis turi esmiskėti, esmiskesniu pasidarīti, ir tuo givėjį givėnimā savimi dār givinti.

Visa-tām svarbus irā veikimas. Jis dvejopas, būtent mātīmas ir atsidavimas. Bet veikimas neturi kibti prie savo pasėkū. Jis nedarītinas, kad if to veikėjui būtū naudos ar ifvėngiamas vargas ir bauda, bet kad pildītūsi Augftiausioji valia, kuri pasireiskia if tos būklės, ė kuriā žmogus givėnime irā patėkės, ir if kurio jām ifkila tām tikros pāreigos.

### I-Pokalbis. Gaivata if Sukniubimo.

Ardžuna, žmoniškumo prādas žmogaus asmenībėje, nusimāno ėsās dviejū priesingū galibiū tārpe. Visokie atsižvalgīmai menkina jo rīžtingumā, ir jis nusimena. Numāto bāsius ėvikius ir kalba Krifnai, savo givėnimo vādai, apie skaudias pāsėkas, kurios pasidārantos if giminingū tautū kovos. Netėkės drāsos,

Ardžuna visai sukniumba ir žāda nekovoti, veikiau mirti ar pasiduoti.

Ir prasideda Bhagavad Gītos žodiai. Pirmuoju paražita Om (aum). Tuo norėta priminti Augstiausiojo, kurs ĩra visa-ko pradia, vīksmas ir galutinumas. Į to žodio Krikštionims, o ĩpatiai Europietiams, tėko žodis Amen. Pirmame pokalbije daug visokių vardų pasitinkame. Visi jie reikšmingi, ir dažnai įtje aiškinami. Tik jie truputį grasina. Toliau jų nebėra tokiame gausume.

Om. Prasideda Palaiminimo Viešpaties Giesmė.

Dhritarāštra sākė:

1. Kā dārė susirinkė Šventojoje Līgumoje, Kurū laukuose, užsidėgė kovoti, manieji ir Pāndavai, Sandžaja?

Sandžaja sākė:

2. Pamātės kovai susibūrusiā Pāndavū kariuomenė, valdovas Durjodhana, priėjo savo mokītoją ir tārė:

3. Žiūrėki, mokītojau, kokis galingas tītveikas ĩra Pāndavū kariuomenė, sufaukta Drupados sūnaus, įfmintingo tavo mokinio!

4. Didvīriū tje, didi šaudītojai tempīnėmis (lankais), kovojo līgūs Bhīšmai ir Ardžunai, būtent Jajudhāna, Virāta ir Drupada didiame kovos vezime,

5. Dhristakėtus, Tšėkitāna ir narsusis Kāšios valdovas, Puružit, Kuntibhodža, Šaibja, Vīrū galingasis,

6. stiprusis Judhamānjus, drāsusis Uttamaudžas, Saubhadra ir Draupadėjas, visi didiū kārīškū vezimū kariai.

7. Suzinoki bet, Geriausiasai dukart gimusiųjų, ir visus, kurie ĩra mano kariuomenės vadai, ĩvardīsiu juos tau prisiminti:

8. Tavo Didingumas ir Bhīṣma, Karna ir Kripa, Kovū laimėtojas, Aṣvatthāmas, Vikarna ir Saumadatti,
9. ir daug kitū karžigiū, kurie manės-dėl ir gīvībės atsisāko, su įvairiais ginklais ir kautiniū įrankiais, visi miklūs kovai.
10. Tik nepakankama atrodo mūsū galia, vadovaujama Bhīṣmos, o jū kariuomenė, Bhīmai ēsant jos vadu, ĩra pakankama.
11. Todėl tegul visi karininkai savo dalise pāgal savo laipsnū uzima vietas aplink Bhīṣmā!
12. Taip kalbėjusiām (būtent Durjodhanai) padarīti džiaugsmā, seniausiasis Kurū, jū tėvūnas (Bhīṣma, apgailestāvīmū turtin-gasis), pūtė ĩ savo kaufā, kad sugriovė kaip liūto staugimas.
13. Staiga subaubė visokie kaufai, didi ir maži būbnai, ragai ir trimitai, kad triukšmas buvo didiausias.
14. Tada didingame savo kārīškame vežime, traukiamame baltū žirgū, Mādhave (Mėdui līgusis, Saldusis, Krīṣna) bei Pāndava (Ardžuna) atsistojusiu pūtė ĩ dāngīškus savo kaufus.
15. Hriṣīkēṣa (Jusliū Viešpats, Gauruotasis, Krīṣna) pūtė ĩ kaufā Pāntjadžanja (Tautas suburiās kaufas), Dhanandžaja (Grobininkas, Ardžuna) ĩ kaufā Devadatta (Dievo duota), o Vriko-dara (Baisi Vilko Rīklė, Bhīma) pūtė ĩ didījū baisaus veiksmo kaufā Paundrā,
16. valdovas Judhiṣṭhira, Kuntios sūnus, pūtė ĩ Anantavidžajā (Amžinoji Pėrgalė), Nakula ir Sahadėva pūtė ĩ Sughoṣā (Sald-balsė) ir ĩ Manipuṣpakā (Brangmenimis puošta);
17. ir Kāṣja su didiu ųajamu lanku, Śikhandi su didiu kārīšku vežimu, Dhriṣṭadjumna ir Virāta bei neapveikiamas Sātjaki (Jujudhāna),
18. Drupada ir Draupadėjas, Žėmės Viešpatie, ir galingrankis

Saubhadra, visi if visû faliû pûtê î savo kaufus.

19. Tas triukšmas, atsigarsédamas savo griausmu if zēmēs ir dangaus, drâskē Dhritarâstros sūnû firdis.

20. Tada, pamâtēs Dhritarâstros sūnus susirikiāvusius kovai, ir pradėjus šoviniāms lēkti, Pāndû sūnus (Ardžuna), kurio vėliavos žēnklas ĩra bezdionē, pakėlē savo tempīnē (lankā),

21. ir sākē Hrifikėjai šiuos žodius, žēmēs Viešpatie.

Ardžuna sākē:

Sustabdiki vidurije tarp abiejû kariuomeniû mano vezimâ, Atšjuta (Nepajudomasis),

22. jeib aš gerai galėčiau išiziūrėti tuos, kurie atsistoja, kovoti ĩnirtē, ir su kuriais mán teks rungties kilusiam kare!

23. Matau tše susibūrusius kovai, geidingus ĩtikti nelabos minties Dhritarâstros sūnui (Durjodhanai).

Sandžaja sākē:

24. Taip kâlbintas Gudakėjus (Garbanuotojo, Ardžunos), Hrifikėja sustâbdē, Bhârata (Kovotojau), geriausiâjâ vezimâ vidurije tarp abiejû kariuomeniû,

25. ir ties Bhīšma, Dronia ir visais žēmēs didiūnais jis tārē: Žiūrēki, Pârtha (Prithos sūnau, Ardžuna), kaip tše susibūrē visi Kurûs!

26. Ir Pârtha (Ardžuna) mâtē priefais atsistojusius tėvus, protėvius, mokĩtojus, avĩnus, brolius, sūnus, vaikaitius, draugus,

27. uofvius ir bitulius abiejose kariuomenēse; ir, visus stebėjēs, kaip susirikiavusios giminēs vienai kovoti su kita, Kautėja (Ardžuna),

28. sujaudintas tārē nusiminēs.

Ardžuna sākē:



Įsvīdēs ūuos savo gentis, Kriřna, kaip uzsīdēgē kovoti, jie susībūrē,

29. mano nariai suglemba ir mano burna džiūsta, visas kūnas drēba ir mano plaukai ūiaufiasi,

30. Gāndīva (ginklas, lankas) slīsta mān įf rankū, mano oda kaista, nebeistēngiu pastovėti ir mano protas sukrinka,

31. matau nelaimēs grāsīmus, Kēřava (Gražplauki, Pilnaplauki, Kriřna), o dār nei nenumatau, ar būtū ir gēra kovoje uzmuřti savo gimines. -

32. Negeidauju pērgalēs, Kriřna, nei valdiuvos, nei pasīmēgimo. Kā reikřtū mums valdiuva, Govinda (Kārvēs, Maistīngumo Laimėtoju), kas džiūgavimas, kas gīvībē!

33. Mūsū geidaujama valdiuva, džiūgavimas ir pasīmāginimas įf jū, kurie sukilē kovai, atsizadėjē gīvībēs ir lobio,

34. būtent, mokītojai, tėvai, sūnūs, nēt gi sētėviai, avīnai, uofviai, vaikaitiai, svainiai ir kiti gentīs.

35. Nenoriu juos zudīti, jeigu ir mane uzmuřtū, Madhusūdana (Daimonū Nugalėtoju, Kriřna), nei dėl trijų gīvātū valdīmo, ko-mažiau dėl žēmēs.

36. Uzmuřfē Dhritarāřtros sūnus, kokī patēnkinimā įf to turētūme, Džanārdana (Žmoniū Įblařkītoju, Kriřna)? Nuodēmē būtū, zudant ūuos pasikėsintojus!

37. Todėl įřtikrūjū netinka uzmuřti Dhritarāřtros sūnus, patiū gimines. Ar galėtūme būti laimingi, įřzudē savo gentis, Mād-hava?

38. Jeigu jau tie, kurie ĩra aistros apniauktos dvāsios, nemāto, kaip nusikalstame, ardīdami feimas, neapkėsdami bitiuliū,

39. tada nors turētūme patīs susiprasti ir atsigrėžti nuo nuo-

dēmēs ņeimoms naikinti, Džanàrdana!

40. Žūstant ņeimoms, žūva ir nepamirštami ņeimū padavi-  
mai apie pāreigas, ir taip, ņeimoms iņnīkus, viršū tikai ņgauna  
neteisingumas,

41. neteisingumui vīraujant, Kriņna, ir ņeimū moteros iņtvirk-  
sta, Vārņņēja (Vriņnios [Vieņpaties] Sūnau, Kriņna), o moteroms  
nusižengiant, visi luomai sugenda.

42. Σis luomū sugedimas vertia ņ prārajā kartu su ņeimomis  
ņeimū griovējus, ir proseniai nebetenka reikņmēs, neblikus jiems  
pagarbos.

43. Tokiais ņeimū griovējū nelabumais ir luomū vertībiū naikin-  
imais iņnīksta amžinos vertēs giminiū ir ņeimū ņprotiai.

44. Ir tiems, kurie ņra iņrovē ņeimū vertībes žmonēse, Džanàr-  
dana, tenka būti nuolatai pragare, kaip girdējome.

45. Gaīla labai, bet mēs kēsīnamēsi didiai nusikalsti. Geidau-  
dami pasimēgti krāņto uždāīmu, mēs rīžtamēsi žudīti savo  
gimines.

46. Būtū geriau, jeigu, mān nesiginant ir mētus ginklus,  
Dhritarāņtros sūnūs kovoje mane uždūftū!

Sandžaja sākē:

47. Kalbējēs kovoje tokiu būdu, Ardžuna, mētēs savo lankā su  
smigtiais, palaužtas nusiminimo, susmuko savo vežimo sēdēlīje.

Toks tai ņra palaiminantios Giesmēs, Bhagavad Gītos, slēpi-  
ningojo mokslo apie Augņtiausiājū, gaivātos raņto pasiaiņkin-  
imo tarp Vieņpaties Kriņnos ir Ardžunos pirmasis Pokalbis,  
ņvardintas: Gaivata iņ Sukniubimo. (Ardžuna – Viņāda – Joga).

## II-Pokalbis. Gaivata if Susimâstīmo.

Kriřna, dieviřkumas žmogūje, aiřkina Ardžunai, asmenībės prādui (sāmonībei), kad žmogus sāmoningėja, atskirdamas tai, kas āmžina, nuo to, kas pranīksta, suprasdamas, kad žmogus turi būti kovotoju, kuriām uždutos tām tikros pareigos, ir pagaliau, kad reikia jas eiti be prisikibimo prie kokio nors pasitēnkinimo. Ardžunai pageidāvus suprantamēsniū aiřkinimū, Kriřna nufvietia sāmoningėjimo kėliā.

Sandžaja sākė:

1. Jām, kurs taip užuojautos pagautas buvo, kurio ākīs āřaromis pasruvusios giliame nusiminime, Madhusūdana (Daimonū Nugalėtojas, Kriřna) tārė řiuos žodius.

Palaiminimo Vieřpats sākė:

2. If kur řioje visa nulemiantioj būklėje tau toks suglebimas, kurs nemėgstamas tauriūjū, kurs nekelia augřtīn ir nėra garbingas, Ardžuna?

3. Nepasiduoki silpnumui, Pārtha! Tau jis nepridera. Atmeski gėdingā řirdies bailumā! Sukilki, Parantapa (Priēřū Naikintojau)!

Ardžuna sākė:

4. O kaip galėčiau su smigtiais kovoje pulti Bhīřmā ir Dronā, Madhusūdana? Juodu ĩra pagarbos verti, Arisūdana (Priēřū Nugalėtojau)!

5. Geriau pasaulije gīvėnti ĩsmaldomis negu užmuřti garbingus mokītojus. Muřės tuos mokītojus, kad ir geidaujantius mūsū vertībiū, ař vālgīčiau krauju apřlakstītā duonā.

6. Dār ir nežinome, kas mums svarbiau, ar kad mēs juos,

ar kad jie mus pėrgalėtũ. Užmušė ſiuos Dhritaràštros sũnus, sukilusius prieš mus, ir mės nebenorėtũme gĩventi.

7. Užniktas užuojautos niũkumo, mano protāvimas krinka, ir nebenuvokiu, kas mano pareiga; tai ir klausiu tave, kas būtũ geriau (mãn darĩt). Pasakĩki mãn , Tavo mokiniui, tai rĩſkiai! Mokink mane, tave prãfantĩjĩ!

8. Nenumatau, kad ifnĩktũ mano nusiminimas, kurs džiovinã visus jausmus, jeigu pasaulije ir ĩgĩtiau nelĩginamai klestėjan-tiã valdiuvã ar taptiau nėt dievaitiũ vieſpatiu!

Sandžaja sãkė:

9. Taip kalbėjės Hriſikėjai (Kriſnai), Gudakėja (Ardžuna), tas Parantapa, nutilo, sãkės Govindai (Kriſnai), kad nenorĩs kovoti.

10. Tãda Hriſikėja, lĩg nusĩſpsodamas vidurije tarp abiejũ kariuomeniũ, tãrė nusiminusiãjãm ſĩ žodĩ, Bhãrata.

Palaiminimo Vieſpats sãkė:

11. Tu gailies tũ, kurie neapgailėtini, nors tavo žodiai ir ĩra prasmingi. Įsmintiai negedi nei dėl gĩvũjũ nei dėl mirusiũjũ.

12. Nebuvo laiko, kada nebũtiau buvės, nei tu, nei ſie tĩtveikũ didiũnai, ir nesiliausime bũnã po viso.

13. Kaip gimusĩsis savo kũne patiria vaiko metus, jaunãtvė ir senãtvė, taip jãm ir tenka naujas kũnas. Rĩžtingasis todėl nesigraudėna.

14. Santikiãvimai su daigtiſkumu, Kauntėja (Ardžuna), pa-dãro patiriamu faltĩ bei karftĩ, smagumã bei skaudumã, visãtai užeina ir praeina, bũdamos pragaiſtantios pãtirtĩs. Pakėski jas, Bhãrata!

15. Kurio jie nebesukretia, Vĩrũ Stipriausiasai, kurs pasilieka

nejaudinamas skausme bei džiaugsme, tas pribrendęs nemirtingumui.

16. Kas neesmiška, tām nėra buvimo, o kas esmiška, tai niekumet negāli pranikti. Tai galutinai iſmāno, kurs tiesā rēgi.

17. 3inoki, kad esamasis Tat (Visatos kilmē), kurio Visata īra iſplēsta, nėra sunaikinamas, niekas negāli īvīkdīti Nepakin-tantiojo pranīkimā.

18. Sākoma, Ōsikūnījusiojo āpraiſkos pragaiſtantios, kurias sau kuria Esamasis, Nesunaikinamasis, Neiſmāstomasis. Todēl kovoki, Bhārata (Ardžuna)!

19. Kurs Jī laiko 3udītoju, ir tas, kurs māno, ēsās 3udomas, abu īra nezinēliu. Esamasis nezudo ir nėra 3udomas.

20. Nēra Jis gimēs, ir nemirſta niekados, kaip būvēs, taip ir būs, niekumt negimēs, nuolatai ēsamās, ām3inas, Jis ned-ingsta, kad kūnas ir 3ūva.

21. Kurs jī 3ino nesunaikinamu, nuolatai ēsamu, negimusiu, nemenkējantiu, Pārtha, kai tas galētū 3udīti arba 3udīdinti?

22. Kaip 3mogus nudēvētus drabu3ius atideda ir naujus ap-sivelka, taip Esmiſkumas iſgīventus kūnus palieka ir apsireiſ-kia iſ naujo īsikūnīdamas.

23. Nesu3eidia Jo ginklai, ugnis Jo nedēgina, vanduo nedrēk-ina, ned3iovina Jo vējas.

24. Nesu3eidiamas, nesudēginamas, neiſmirkomas, nesud3io-vinamas, pastovus, visame būvās, nepajudomas, nepasēnſtās,

25. Jis īvardījamas neapreikſtu, neiſmānomu, nepakintantiu. Todēl, Jī tokiu pa3inēs, neturētai nusiminti!

26. Bet ir manīdamas, kad Jis nuolatai gimstās ir mirſtās, ir tada tu, Galingranki, neturētai gedēti!

27. Kas gimsta, tiesa, tām tenka ir mirti, o vēl uzgimti, kas mirē. Todēl neturētū tave raudinti tai, kas daigtiĵkume neiĵvēngiama!

28. Neapreikĵtos ģra bŭtĳbēs savo pradioje, apreikĵtos vidurĳnēje bŭtĳje, Bhārata, o iĵgaiĵsius, jos ģra tik neapreikĵtos. Tai kām dejuoti!

29. Tŭli ųiŭri ģtai, kaip ģ nuostabumā, kiti apie tai kalba kaip apie nuostabumā, dār kiti girdi apie tai kalbant, kaip apie nuostabumā, bet visaip kalbant, ir visa-to pasiklausius, dār nēra iĵmanĳta.

30. Kas ģsikŭnĳja, tai niekuomet nēra suųeidiama kŭne, Bhārata! Todēl nereikētŭ liŭdēti dēl ģvŭnŭ!

31. Ir atsiuųiŭrēdamas ģ savo pāreigā, tu neturētai bŭĵftauti.

32. Kārĳui nieko nēra garbingēsnio kaip kovoti, Pārtha, ų teisingumā. Tarsi dangaus vartai ĳiems vertŭsi, taip ģra palaiminti kariai, kuriems tenka tokios kovos!

33. Nenorēdamas kovos ų teisingumā, tu neigi savo pāreigā bei garbē, ir pasidarai nuodēmingu.

34. Tau tektŭ neiĵdĳlanti ģēda. O tauriāĳām panieka baisesnē ųz mirtĳ.

35. Didieĳie kariai veųimuose manĳs, tu pabŭĳgēs bēgai iĵ kovos, o ĳŭ iki ĳiol labai gerbĳamas, bŭsi menku laikomas.

36. Tavo nedraugai kalbēs tave peikiantius ųodius, tavo iĵgales pāĳiepdami. O kas daugiau skaudētŭ negu tai?

37. ųųmuftas tu patektai ģ dangŭ, o priēųā nuveikēs, tu pasi-mēgtai zeme. Todēl pakilki, Kauntēja, pasirĳųki kovai!

38. Imki kaip liĳŭ dųiaugsmā bei skausmā, naudā bei nuostolĳ, pērgalē bei pralaimēĳimā! Juoskisi kovai, ir tu nebŭsi

nuodēmingas! -

39. Taip aījkinta tau īf protāvīmo mokslo. Dabar klausīkis, kā gaivātos budrumas pataria! Tām atsidāvēs, Pārtha, tu atmesi, kas veikumā smelkia.

40. Ir nebūs nepasisekimū, nebūs jokiū nuklīdimū. Nēt visai menkas pasīfventīmas pārēīgi numalfīna didiā baimē.

41. Rīztingoī siela īra vieninga, Kurū Numilētasai! Labai īfskiedusios ir nesibaigiantios īra suglēbēliū nuomonēs.

42. Nesusīprātēliai aīfkinasi kalbingai, īsikībē ī fventrafstiū 3odius, Pārtha, tvirtindami, kad juose neēsā nieko daugiau, kaip kas rafmenimis 3īminama.

43. Geidulingos sielos, jie tiki īkilsiā ī augstiausījī dangū ir pateksiā ī naujā u3gimimā kaip ī tīkrā savo darbū dāvinī ir visokīais 3īgīais īgīsiā smagumū ir viespatingumā.

44. Visiems, kurie troksta pomēgiū ir īsigalējīmo, kuriū dvāsia tuo patraukta, nēra galīmas sielos nusīstatīmas ir parīmīmas laiminantiame susīkaupīme.

45. Svētrafstīai kalba apie trīs prīgīmtīes kokībes. Laīkīkis augst tū kokībiū, Ard3una, augst prīefībiū grūtēs, pasīlikdāmas patvarīai skaīstume be lobīo godulīāvīmo, susīkaupēs Esmēje!

46. Kaip īf visū pusiū suplaukēs mā3o tvenkinīo vanduo īra naudingas visakām, taip visa-kas īra fventrafstīje, kas fvesīna dvāsīnīnkā.

47. Tavo dalīkas īra vien teīsingas veīkīmas, bet niekados jo dāvinīai. Nesīleīski ākstināmas veīklai to, kas tau īf jos teks, bet nepasīduoki dīkinējīmui!

48. Patvarus gaivātoje dīrbki savo dārbā, prīsikībīmā atmētēs, Dhanand3aja! Tesīe tau vīstīek pavīkīmas ir nepavīkīmas! Toks

sielos giedrumas vadinamas gaivata.

49. Daug menkēsnis negu gaivata if susimāstīmo īra veiklumas, Dhanandžaja. Susivoki skaistīame budrumē! Apgailētini īra, kurie dirba viliojami lobio.

50. Kurs īra budrios dvāsios, tas īškīla if abiejū, if maginantio ir skudinantio veikimo. Todēl gīvēki gaivātoje! Gaivata suteikia sugebējimā veiklai.

51. Ifmintius, atsibudēs dvāsinēje fvisoje, atsižada savo pastangū vaišū; īškīlēs if gimimū būtinumū, jis susivokia patiame ifganingume.

52. Jeib tu budrēdamas galētai atmesti apsiniaukimo painīavas, tu turi laikītis augšt visa-to, kas būtū ar buvo girdima.

53. Jeib tu, klaidinamas visokiū mokslū, galētai pasilikti nesuvirpintame sāmoningume, tu turi siekti gaivātos budrumo.

Ardžuna sākē:

54. O kuo pasižīmi tas, kurs īra nuolatinio budrumo ir gilaus susikaupimo, Kējava? Kaip kalba, kurs īra patvarios dvāsios, kām jis mėgsta sēdēti, kām vaikftioti?

Palaiminimo Viešpats sākē:

55. Kurs atmeta visus geidāvimus, Pārtha, kurie smelkiasi ī firdī, ir, parimdamas Esmēje, īra patenkintas esmingumu, tas vadinamas ēsantiu tvirtos dvāsios.

56. Kurio firdis nebesuvirpa skausmuose, ir linksmume liekasi be užgaidū, kuriām nebēra aistrū, baimēs, pīktio, tas vadinamas patvarios dvāsios užsigrūdēliu.

57. Kurs visais ātžvilgiais būva be prisikibimo, vis-tiek ar jī pataikintū malonumas ar nemalonumas, nieku nebesidžiugindamas, nieku nebusimaudīdamas, tas īra patvarios dvāsios.



58. Kurs savo jusles nuo jusliniū dalikū atlaiko, kaip vėzlis savo narius išitraukia, tas ĩra patvarios dvāsios.
59. Jusliū dalikai atkrinta nuo sielos, kuri jais nebeminta, jai liekasi tik dār jū skonis, bet ir skonis praniksta, kada siela ĩra patĩrusi Augftiausiājū.
60. Vis dēlto juslēs kartais smarkiai užninka ir ĩfmingojo didiū pastangū žmogaus firdi, Kauntėja, tarsi siekdamos jā ĩfrauti ĩf faknū.
61. Jas visas drausmėje laikĩdamas ir Maniėje susivokdamas, augftiausiame savo siekinėje, jis Maniėje parims; jusles suvaldius, dvāsia tvirtėja.
62. Atsiduodamas jusliū dalikams, žmogus prie jū ir kimba; ĩf to prikibimo kila geidulingumas, ĩf geidulingumo ĩfauga aistringumas;
63. aistringumas niaukia dvāsia ir atmintis pakrinka; tokia atmintis sudarko protā ir žmogus žūva.
64. Bet kurs, atsikliudēs nuo daigtiškumo traukos ir atsparos, gĩvėna daigtuose susivaldĩdamas, Ėsmei vadovaujant, tas pasieka palaiminimā.
65. Palaiminime visos sielvartos ĩfniķsta, ir nurimusiøje firdiėje užteka sāmoningumas.
66. Nėra budrumo tām, kurs nesusivaldo; nėra jo ir tām, kurs nesusikaupia; be susikaupimo nėra nurimimo, o nenurimusiājām nėra palaiminimo.
67. Klaidinantioms juslėms atsiduodant, jos prisitaikina nuo-taikā, kuri protā plėšia su savim kaip vėjas vandenĩne laivā.
68. Todėl, Didranki, protas tojo, kurs visiškai atitraukia jusles nuo jusliniū dalikū, ĩra giedrus.



visa-to. Žmogaus pasidarbavimo prasmė yra veikti kaip Visatos Kūrėjo priemonė. Taip reikia suprasti savo pašaukimą. O pasiliekančiam savo veikloje be sėkmės tenka surasti tąm priežastį.

Ardžuna sākė:

1. Jeigu protavimas daugiau reikštų negu veikimas, kaip tu, Džanardana, sakai, kodėl tai man skiri tokį baisų uždavinį, Kėšava?

2. Savo keistais žodiais tu trik dai mano protavimą. Pasakik man visai rįškiai, kaip galėčiau pasiekti gerovę!

Palaiminimo Viešpatys sākė:

3. Kaip sakiau, Nenusikaltėli, givėnime dvejaip tikima, būtent, kad gaivata prikopiama mąstīmu, kaip tvirtina protaujantieji, ir veikiant, kuo rūpinasi gaiviai.

4. Žmogus neatsikliudo nuo veiklos, nieko nedaridamas, ir nepasieka tobulumo, visa-ko atsižadėdamas.

5. Niekas negali būti ir tik akies mirksnį nieko neveikęs; jis neišvėngiamai savo prigimties kokibiū yra vertiamas kã-noris dariti.

6. Kurs atsisėdės sulaiko savo narius, kad pasilieka neveikiã, bet savo viduje prisimena jusliū dalikū, tas yra sugėdusio protavimo ir vadinamas apsimėtėliu.

7. Bet kurs savo jusles valdo savo protu, Ardžuna, be prisikibimo naudojasi savo veikimo nariais gaivatai iš veikimo, tas yra jaunus.

8. Dariki, kas teisingai daritina! Vis geriau yra veikti, negu neveikti. Nėt kūno reikmėnės jaukia pasidarbavimo.

9. Neminint pasiukojimo veiksmū, pasaulis palaikomas darbais. Todėl, Kauntėja, būki darbštus be prisikibimo!

10. Kadaiše sutvērēs žmones, jiems skirdamas pasiaukojimā, Kūrībos Viešpats sākē: Aukodamiesi tarpsite; tegul tai būna jūsū pageidāvimū pēnas (jūsū mēlžiama kārvē)!

11. Dieviškumui teikdamiesi, jūs misite iļ dieviškumo; taip vienas tekdamas antrām, jūs pribrēsite augštiausiājām lābui.

12. Dieviškumas, priimdamas pasiaukojimā, jums suteiks patēnkīnimā. Kurs neatlīgina tām, iļ kurio jis mintā, tas īra vagis.

13. Tauriejie, kurie mintā tuo, kas liekā iļ atnašū dieviškumui, laisvinami iļ nuodēmiū; bet tiejie, kurie visā skiria savō āsmeniui, īra niekingi nusidējēļiai.

14. Gīvūnai tarpstā iļ maisto, kaip maistas iļ lītaus, lītus iļ aukū, o aukos augā iļ veiklumo.

15. Žinoki, kad veiklumas kīlā iļ Kūrējo, Kūrējas iļ Augštiausiojo; todēļ Augštiausiasis, kurs visame īra, būvā ir aukoje.

16. Kurs gīvēndamas nedalīvauja gīvēnimo raidoje (nesekā sukamuojū ratu), pasimēgdamas juslēmis, nusidedā gīvēnimui, Pārthā, ir gīvēnā be prasmēs.

17. Bet kurs pasimēgsta vien Esmingumu, Jame viename rasdamas visā āpstā, Juo būdamas visiļkai patēnkintas, tām nieko nebēra, kā darīti.

18. Jis nesisieja su veikimu nei su neveikimu ir jis nepasidāro priklausomu kokiū nors būtībiū.

19. Todēļ visumet be prisikībimo vīkdītinas īra dārbas. Tokiu būdu, dēdamas pāstangas, žmogus susivokia Augštiausijame.

20. Vien tik savō veikimais valdovas Džanaka ir kiti, gīvēndami žmoniū gerovei, tobulējo. Taip ir tu, ī tā gerovē atsižvelgdamas, turētai darbštus būti!

21. Kâ tik veikia žymesnibė, tã ir kiti žmonės dãro; jos pareiktas pavĩzdĩs viso pasaulio ĩra sėkamas.
22. Nėra Man nieko darĩtino visose trijose gĩvãtose, Pãrtha, ir nieko nepasiekto, kas siektina; vienok visuose veiksmuose Aš esmi.
23. Jeigu Aš nedalĩvautiau nesiliaudamas veiksmuose, žmonės visur mestũ dãrbã ir slinktũ mano taku, Pãrtha.
24. Pasauliai sugriũtũ, jeigu Aš kada nieko nebeveiktiau. Aš bũčiau sumĩjĩmo kũrėju ir prãžudĩčiau šias gimines.
25. Kaip neišmãnėliai veikia su prisikibimu, Bhãrata, taip ir išmintingasis turėtũ veikti, bet be prisikibimo, siekdamas pasauliui gerovės.
26. Išmintingasis neturėtũ atitraukti neišmãnėlius nuo jũ darbo, prie kurio jie kimba, bet juos skãtinti mĩlėti veiklumã, pats bũdamas veiklus Mãn atsidãvės.
27. Visi veiksmai visumet sukeliama gamtos kokĩbiũ. Savo esmėje savininkãvimo (egoizmo) apsvaigintasis mãno, jis ėsãs veikėjas.
28. Vienok tasai, Galingranki, kurs nuvokia ėsmĩškã skirtumã tarp kokĩbiũ ir veiksmũ, ir supranta, kad kokĩbės ĩra kokĩbėse skãtinimu, nepavėrgiamas savo veikimo.
29. Gamtos kokĩbiũ apmonĩti neišmãnėliai ĩra kokĩbiũ vertiami veikti; neturėtũ jũ klaidinti, kurs visa žino.
30. Mãn skirdamas visus veikimus, savo širdimi parimdamas Esmėje, nesikurdamas viltiũ, nesikaupdamas lobio, atsigãvės ĩf aistrumo, taip tu sukilki!
31. Kurie patvariai laikosi Mano nuomonės gĩvu tikėjimu, nesĩjiaufdami, tuos ĩfvaduoja jũ veiklumas.

32. Kurie ū tai ņnairuoja ir nesilaiko Mano patarimais, tuos žinoki ēsant apniauktos dvāsios! Netēkē nuovokos, jie žūva.

33. Gīvēnt atitinkamai savo prigimčiai linksta ir įsmintingasis. Gīvūnai sēka prigimtimi; jai priešinties be prasmės.

34. Jusliniū dalikū patrauka ir atspara glūdo juslėse, jiedviem nereikia pasiduoti; juodu trukdo atsigavimā.

35. Geriau ūra eiti savo pāreigas be sėkmės, kaip kitū pāreigas sėkmingai. Geriau savo pareigose ir mirti; kitū pareigose glūdo grasa.

Ardžuna sākē:

36. Bet kas vertia žmogū nusidėti, ir net prieš norā, Varfnejā, tarsi jis būtū gālios veikiamas?

Palaiminimo Viešpats sākē:

37. Padāro tai geiduliāvimas bei aistringumas, gimdamu įf kaitriosios kokībės, kuri ūra didē rijikē ir labai kenksminga. Pažinki jā gīvēnime kaip priešā!

38. Dūmai gaubia liepsnā, veidrodis plikinamas dulkiū, gēmalas apgobtas gimdos, taip gīvēnimas tos kokībės ūra siautiamas.

39. Geiduliais niaukiamas net įsmintiaus įsmānīmas šiojo nuolatinio priešo, kurs, Kauntēja, ūra neišdeganti liepsna.

40. Sāko, jis gīvēnās juslėse, nuotaikoje ir protāvime; įf tje jis klaidinās įsmānīmā, apgaubēs įsikūnijusiāja sielā.

41. Todėl įf karto tramdiki savo jusles, Bharatū Geriausiasai. Parblokski nuodėmiū gamintojā, žinojimo ir įsmānīmo naikintojā!

42. Sakīta, kad juslės ēsantios ņaunios, bet pranašesnis uš jas ūra protas, jį viršija įsmintis, bet ir uš jā kilnesnis ūra Jis, bū-

tent Esmingumas.

43. Taip, Jījī nuvokēs augštēsni uz ijmānīmā, savo ēsmē tvirtinki Esmingume! Nuveiki, Galingranki, priefā, kurs reiškiasi geiduliais ir sunkiai īra apgalimas!

Toks tai īra palaiminantiosios Giesmēs, Bhagavad Gītos, tretiasis Pokalbis, ėvardintas Gaivata īf veiklumo. (Karma Joga).

#### IV-Pokalbis. Gaivata īf skaistėjantio Ijmānīmo.

Žmogus turētū ī savo veiklā žiūrėti kaip ī Augštiausiajām atnešamā aukā. Krišna todėl antrina tiesos siekiantio mātīmo bei protāvimo ir ijmānīmo būtinumā. Jū fvisoje tiktai gali būti patikrinamos pāreigos, kurias reikētū eiti be atsižiūrėjimo ī tai, kas īf to teks patiām veikėjui. Tokiu atžvilgiu dėstomi ėvairūs atsigavimo būdai. Krišna ir mini kartotinus ėsikūnėjimus, atsakīdamas ī Ardžunos klausimus, ir taip atsitiktinai dar prisimena Visatos āmžiaus vīksmū, jeib aiškiausias supratimas būtū gālimas.

Palaiminimo Viejpats sākė:

1. Ši nesvīruojantījī atsigavimā Af aiškinau Vivasvānui (Saulės Dieviškumui); Vivasvānas pranešė jī Manui; Manus jī skelbė Ikfvākui.
2. Tokiu būdu tas gaivātos mokslas tēko ateitiai ir buvo sužinotas ijminties didiūnū; bet āmziū srovėje jis nusėko, Parantapa (Priefū Nugalėtojau).
3. O šitā senovėje žinotā atsigavimā Af aiškinu šiandien tau, Mān pasiŗventusiąjām, savo bitiuliui; jis īra tikriausias slėpinīs.

Ardžuna sakē:

4. Tu vēlāu u3gimei, ankstēsno gimimo buvo Vivasvānas, kaip tai turētiau suprast, kad Tu pradējēs tā mokslā skēlbtī? (Palīg. Jono Evang. 8-, 57ir 58-)

Palaiminimo Viešpats sākē:

5. Daug īra buvusiū Mān u3gimimū, kaip ir tau, Ardžuna, visus juos Aš zināu, bet tau jie nēra zinomi, Parantapa.

6. Negimusios ir nepragaištantos esmēs Aš esmi visū būtibīū Viešpats, bet, glūdodamas apraiškoje, kuri īra Manoji, gimstu Savāja vaizdāvimo galia.

7. Kada-nors tik žmoniņoje nīksta teisingumas, Bhārata, ir nuodēmēs īsigali, Aš Pats apsireišķiu.

8. Geriems apsaugoti, piktadariams īfnaikinti, teisingumo dēsniams īf naujo statīti Aš āmžiais gimstu kartotīnai.

9. Kurs taip Mano dievišķā gimimā ir veiklā īftīkrūjū īfmāno, tam, kūnā palikus, nebetenka u3gimti, jis atsiņauna Manīje, Ardžuna!

10. Daug īra tū, kurie, īfklīlē īf geidulingumo, īf baimēs ir nelabumo, Manīje susivokia; skaistinti īfmānīmo ugnimi, jie patenka ī Mano būvā.

11. Kokiū tik būdu žmonēs Mān artinasi, taip Aš juos priimu; Mano īra kiekvienas tākas, kuriuo žmonēs īf visur atkīla.

12. Kurie geidauja sēkmēs savo veiklai ant žēmēs, tie aukojasi dievišķoms galībēms (dievaitiams); o žmoniū gīvēnime veiklumui labai greitai tenka daviniū.

13. Ketveri īra Mano īfauginti žmoniū luomai, kurie skiriasi kokībēmis ir veikimais. Pažīnki Mane ēsant jū Kūrēju! O tik taip neveikiū ir nenusiālinu.



14. Veikimai Manês neapflāksto, negeidauju savo darbo vaisiaus. Kurs Mane tokiu iſmāno, tasai savo veiklos nēra varzomas.
15. Tai iſmanīdami, proseniai siekē iſvadāvimo, skirdamiesi veikimui. Todēl ir tu būki veiklus kaip protēviai senais laikais!
16. Kas īra veikla ir kas neveikla, apie tai nēt zīniū nuomonēs svīruoja. Todēl noriu tau aiſkinti, kas īra veikla, jeib, tai suziņojēs, liktāisi be nusidējimo.
17. Reikalinga suprasti, kas īra veikimas, kas klaidingas veikimas ir kas neveikimas. Veikimo tākas īra klampus.
18. Kurs veikime māto neveikimā, o neveikime — veikimā, tas zmonēse īra budrus ir veidamas pasilieka iſkilēs.
19. Kurio visi zīgiai dāromi be geiduliū ir svajoniū ir sutirpsta iſmānīmo ugnīje, tas budintiūjū vadinamas iſmintiumi.
20. Nebekibdamas prie savo veiklos davinīū, visumet patēnkintas, veikime būdamas nepriklausomas, tas zmogus ir veidamas nieko neveikia.
21. Nieku nesivildamas, savo mātīmā ir firdī valdīdamas, palikēs visā lobiū graibstīmā, vien kūnu veidamas, jis nenusideda.
22. Patēnkintas tuo, kas pasiseka pasiekti, iſkilēs iſ priesīngībiū grutēs (dziaugsmo ir skausmo), nepavīdus, likdamas pasisekime ir nepasisekime vis toks pat, tas ir veidamas nēra varzomas.
23. Kuriām prisikibimas īra iſnīkēs, kurs laisvai laiko savo protāvīmā sāmoningumo ſviesoje ir savo veikimā padāro aukojimu, tam veikiant, veikimas savaieme vīksta.
24. Amzjinasis Kūrējas pats īra aukojimas ir pats auka, Kūrē-

jas ugnīje Kūrējo atnāfaujamas. Kurs visiļkai atsiduodamas Kūrējui veikia, pats aukojā save ir gīvēja Kūrējūje.

25. Tūli gaiviai aukojimā skiria dieviļkoms galībēms (dievaitiams), kiti net aukojimā aukojā, jī iļliedami ī Kūrējo ugnī;

26. kiti aukojā pradedamā girdā ir kitas jusles susikaupimo ugnīje; dar kiti aukojā, kā girdi ir kā ļiaip juslēmis patiria jusmo ugnīje;

27. vēl kiti aukojā visā jusliū veiklā ir gīvībēs kvēpavimā gaivātos ugnīje, kuri, jiems susikaupiant, īziebta iļmānīmo;

28. kiti aukojā lobī, atneļa uzsigrūdīnimo ir gaivātos aukā; kiti aukojasi tīli skaitīmu ir iļmānīmo siekimu, o vienuoliai — astriais apzadais;

29. dār kiti laiko kaip aukā iļkvēpāvīmā iļkvēpāvime ir iļkvēpāvīmā iļkvēpāvime, manīdami tokiu kvēpāvimo priziūrējimu iļkilā ī gīvēnimo prieglaudā;

30. kiti, saikingi vālgīme, aukojā savo gīvībēs kvāpā gīvībēs kvapuose. Visi ļie moka aukoti ir savo aukojimu ļie atsigauna iļ susībjaurinimo.

31. Kuriems skani gīvinanti aukū esmē, tie patenka ī nekinantī amzinājī Kūrējā; neaukojantiesiems neskirtas zēmīļkasis ir ne anasis gīvēnimas, Kurū Geriausiasai.

32. Daug visokiū aukū paskleidiama ties augļtiausiuoju. Žinoki, kad visos jos kīla iļ veiksmo! Tai iļmānēs, būsi iļvaduotas.

33. Gerēsne uz daigtinē īra auka, kuri atneļama iļmānīmu, Parantapa; visas veikimas be iļimties turi savo augļtumā iļmānīme.

34. Jo sieki klusnumu, klausinējimu ir tarnāvimu! Tiesā

rēģintieji īfmintiai tave pamokīs.

35. Tiesai budrējēs, nebepateksi ī fī apsiniaukimā, Pāndava; nēsa taip tu visas būtības be īfimtīs matīsi Esmingume, tai ēsti Manīje.

36. Net būdamas nuodēmingiausiasis visū nusidējēliū, tu īfmānīmo keliu īfkilsi īf visū nusmukimū.

37. Kaip uzdegta ugnis visus dēgmenis pavertia pelenais, Ardžuna, taip īfmānīmo ugnis visus veikimus sudēgina.

38. Nēra gīvēnime panašaus kito skaistintojo kaip īfmānīmas. Kurs gaivātoje gīvēja, tas īgīja īfmānīmā tikru laiku Esmingume.

39. Ir tikējimu gīvenantiājām sufvinta īfmānīmas, jeigu jo nuofīrdiai siekia. Įfmanīmas tenka ir tām, kurs suvaldo savo jusles; sāmoningējēs jis be delsimo īfkīla ī augstiausiājī rāmumā.

40. Bet nenusimānantioji, netikintioji ir abejojantioji asmenībē zūva; nei fīs, nei kitas gīvēnimas ir joks palaiminimas nelēmtas abejojantiājām.

41. Kurs gaivātoje īra atsižadējēs veikimo, kurs abejojimā īra nuveikēs īfmānīmu, kurs īra patēkēs Esmingumui, tas veikimo nebepāntiojamas, Dhanandžaja.

42. Todēl Esmingumo īfmānīmo kardu nudēki abejojimā, gīmusī īf nezīnojimo, kurs glūdo fīrdīje! Tvirtinkis gaivātoje ir būki rīžtingas, Bhārata!

Toks tai īra palaiminantiosios Giesmēs, Bhagavad Gītos, ketvirtas Pokalbis, īvardintas Gaivata īf skaistējantio Įfmanīmo. ( Džana-Vībhaga-Joga).

## V-Pokalbis. Gaivata īf veiksmo daviniū atsizadējimo.

Ardžuna kartoja klausimā apie atsizadėjimā nuo veikimo pasiekimū ir apie gaivātā. Ir Kriřna nufvietia laimingumā tūjū, kurie nebekimba prie veikimo daviniū, vienok eina savo pāreigas su pasifventimu, žinodami, kad viskas, visi vīksmai kīla īf Esmingumo apsireiřkimū, īf Kūrībos gāliū. Asmeniřkasis žmogus īf savo gālios nieko gēro ir řvento, visai nieko padarīti negāli. Visas lābas pareina īf Augřtiausiojo. Kurs nori tikslingai elgties, turi siekti budrumo, sāmoningėjimo. Tada jis veikia kaip Augřtiausiojo vālios priemonė. O ta valia apsireiřkia dieviřkoji īfmintis.

Ardžuna sakė:

1. Tu giri atsizadėjimā nuo veikimo daviniū, o toliau vėl giri gaivātā; kas īra jūdviejū geriau? Pasakīki man tai, visa rīřkiai aiřkindamas.

Palaiminimo Vieřpats sākė:

2. Atsizadėjimas ir gaivata īf veikimo, abu kelia ī augřtiausiājū palaiminimā. Bet gaivata īf veikimo īra pranafėsnė už atsizadėjimā nuo veikimo daviniū.

3. Žinotina, kad atsizadėjusīs, jeigu jis īra patvarus, jeigu jis niekām nēra nelābas ir nieko nebegeidauja, kuriām īf tikrūjū nebēra priefingībiū grutiū, Didranki, laiminamas, ir jis laisvėja lengvai īf apkalimo.

4. Vaikai, bet ne īfmintiai, kalba apie žmogaus pakitimā protāvimu ir apie pakitimā gaivata kaip apie du skirtingu keliu;

- o kurs tik ir vienaip nofiridai pasistēngia, îgĵja abiejû lâbâ.
5. Tas ligis, kurî protaujantieje pasiekia, î tâ îkîla ir gaiviai; ěsmiĵkai mâstîmas ir gaivata îra vienas ir tas pats; kurs tai mâto, tas rĕgi.
6. Tiesa, atsiĵadĕjîmas, Didranki, be atsigavimo îra sunkiai vîkdomas, bet gaivâtai pasiskîrusîsis gailius ne po îlgo susi-vokia Augĵtiausiajame.
7. Kurs îra gaivâtoje budrĕjĕs, kurs îra skaistios ĵirdies, draus-mingos asmenîbĕs, suvaldîtû jusliû, kurio esmĕ sâmoningĕja iki visû bûtîbiû Esmiĵkumo, tas ir savo paties veiklos nĕra veikiamas.
8. Af nieko nedarau, sâkosi Esmingumâ nuvokĕs îĵkilusî-sis, kada jis ĵiûri, klausos, lietia, uosto, valgo, juda, miega, kvĕpuoja.
9. Kalbĕdamas, duodamas, imdamas, akis atvĕrdamas ir uz-mĕrkdamas, jis numâno, kad juslĕs dalîvauja jusliniuose dalî-kuose.
10. Kurs visâ savo veiklâ pašventia Augĵtiausiâjâm ir veikia atsikliudĕs nuo prisikibimo prie jos laimĕjimû, tas nĕra nuo-dĕmiû gadinamas, kaip lotaus lâpas neĵmîrkomas vandens.
11. Gaiviai, kurie be prisikibimo veikia vien kûnu, mâstîmu, protâvimu, dargi juslĕmis, tie dĕda pâstangas savo ěsmei skais-tĕti.
12. Atlîĵĕs savo veikimo naudingumui, nusiteikusîsis îkopia î galutinâ ramumâ; nedarnusis, âkstinamas savo geiduliû, pri-sikimba prie savo veiklos vaisiû ir îra jû sustinginamas.
13. Dvâsioje atsiĵadĕjĕs nuo visû veiksmo daviniû, tâpĕs savo asmenîbĕje vieĵpatingu, îsikûnijusîsis gĵvĕna devîniû vartû gĵ-

vātoje (kūne), o nei neveikia, nei veiktina.

14. Pasaulio Viešpats nekuria tītia veiklumo nei veikimū, nei veiklos bei jos daviniū sutapimo; visu tuo reiškiasi pati prigimtis.

15. Viešpats nepriiima kieno nors nuodēmės nei dorībės. Kada įfmānīmas apniaukiamas nesizinojimo, gīvēnantieji tēkša drumstume.

16. Bet kuriems nesizinojimas īra įfnīkēs Esmingumo patīrime, tiems saulēta įfmintis atspindi Augštiausiajū.

17. Māstidami apie Ēsamājį, su savo esme susivokē Ēsamame, gīvēdami Ēsamame, Ēsamām būnant augštiausiuoju jū siekienu, jie nukīla, įf kur nebegrīžta, jū nuodēmės īra pranīkusios sāmoningume.

18. Tokie įviesuoliai stēbi līgiu būdu žinojimā bei kuklumā įsigijusįjį dvāsininkā, kārvē, dramblį, junį, nēt gi tā, kurs įuns mēsā kēpa.

19. Jau žēmįškame gīvēnime virfū palaiko, kuriū dvasia tokiame kilnume pasilieka. Amžinasis Kūrējas neapdergtas visame īra līgus, todėl jie Kūrējūje ir gīvēna.

20. Susivokusis Augštiausiajame nesileidia dziuginamas to, kas jam malonu, ir nesileidia jaudinamas to, kas jām nemalonu; tvirtos, neapniauktos dvāsios jis Augštiausiajame vis būva.

21. Kurio esmē nekimba prie daigtįškū dalikū, tas randa Esmingume palaimā; gaivata susivokēs Augštiausiajame, jis dziugiasi nesibaigiantiu laimingumu.

22. Pasismāginimai, kurie kīla įf geiduliāvīmū patēnkinimo, īra vien vargsmū gimda; prasidējē jie ir baigiasi, Kauntēja; ne jais pasimėgsta atsibudusis.

23. Kurs žēmišķame gīvenime, kol dar nēra atlaisvintas nuo kūno, īstēngia nuguldīti īf geiduliū ir piktio kilantias jēgas, tas īra tvirtas ir palaimintas.

24. Kurs savo vidūje jautia patēnkinimā, savo vidūje īra dziuginamas, vidūje nusimāno šviesus, tas gaivius gīvējēs Augštiausijame ir nuvokia āmžināņī tilsmā.

25. Σitā Augštiausiojo tilsmā prikopia īfminties didiūnai, kada, jū nuodēmēs īfņīkus, jie īf dvejojumo īfneria, savo firdī suvaldo ir pasidžiaugia visū būtibiū gerove.

26. Įskilē īf geidulingumo ir aistringumo, mintis nutildē, drausmingumu atsigrēzusiejie, savo esmē pažinē, patiria Augštiausiojo palaiminimā.

27. Atsigrēžēs nuo visa to, kas aplink jī īra, žvilgī laikīdamas tiesiai įskēlēs, īflīginēs kvēpavimo takais judantī įkvēpavimā ir įkvēpavimā,

28. jusles, nuotaikā ir māstīmā sulaikīdamas, įskilimo augtumā pasirinkēs galutiniu savo siekiniu, īfņīkus geiduliāvimui, baimei ir pīktiui, toks gaivius (pasīventēlis) īra visīškai īfvaduotas.

29. Pažinēs Mane kaip tājī, kurs gerėjasi pasiaukojimais ir užsigrūdinimais, kurs īra didīsis Visatos Viešpatis, visū gīvūnū mīlētojas, tas pasieka ramumā.

Toks tai īra palaiminantiosios Giesmės, Bhagavad Gītos, penktasis Pokalbis, īvardintas: Gaivata īf veiksmo daviniū atsizadėjimo. (Karma-Sannjāsa-Joga.)

## VI-Pokalbis. Gaivata īf Pasīfventimo Esmingumui.

Kriřna tře dar daugiau pasāko apie atsižadējimo ir atsidavimo pavīkimā, būtent apie gaivātos laipsnius, apie budrējimā Augģtiausiajame. Ardžuna klausia, kuri tām būtū sālīga, ir Kriřna atsliepia, kad tām ģra reikalingas visiřkas nuotaikos nurimimas ir nuolatinis žmogaus pasistengimas. Paklausus Ardžunai, kas ifeitū īf nepasisekimo gaivātoje, nors pasistēngta, Kriřna atsāko: Gerēsnes tām sālģigos īf naujo użgimstant, pilnēsnis aplinkos tam tinkamumas, gerēsnes progos pasisekimui, toliau nuofirdēsnis pasīfventimas patiām Esmingumui. Tada pagaliau pasiekamas tobulumas.

Palaiminimo Vieřpats sākē:

1. Neprisikibdamas prie savo veikimo daviniū, vien darīdamas, kas darītina, taip elģiasi atsižada (Sannģasi) bei gaivius (Jogi), bet ne tas, kurs ģivēna be aukojimo ugnies ir nieko neveikia.
2. Žinoki, Pāndava, kad tai, kas vadinama atsižadėjimu, ģra ir gaivata (Joga). Nieks nepasidaro gaiviumi, kurs neatsižada savo geidulingumo.
3. Norint atsiģauti Dievūje, pasisekimo sālģiga ģra veikimas, gaivātā pasiekus, ramėjimas ģra būtinas pāžangai.
4. Kada žmogus nebekimba prie jusliniū patirtiū arba prie savo veiklos daviniū, atsižadėdamas visū geidāvimū, tada sākoma, jis pasiekēs gaivātā.
5. Leiski savo sāmōnģbei būti Esmingumo traukiamai, o neleiski jai smukti; Esmingumas ģra tikriausiai sāmōnģbēs draugas, bet ir priefas.





gaivius pasiekia tilsmâ, augftiausiâjî iſganîmâ (Nirvâna), kurs Manĳe jo laukia.

16. Nĕra gi galima gaivata tām, kurs per daug vālgo arba nieko nevālgo, kurs mĕgsta per daug miegoti ar visai nemiega, Ardžuna.

17. Saikumu tvarkant mitimâ ir pomĕgĭ, elgesĭ ir veikimâ, miegojimâ ir budĕjimâ, gaivata pasidaro visŭ skausmŭ tildĭtoja.

18. Kada drausmintas mâtĭmas nurimsta Esmingume ir visi geidāvimai ĩra iſgĕsĕ, tada žmogus ĩra susivokĕs.

19. Kaip žiburĭs užŭksmĭje negaistioja, taip kalbama ĕsâs gaivius, kurs suvaldo savo mintis; gaivata jĭ tvirtina Esmingume.

20. Kurio mintĭs nurimsta tildomos pasiskĭrimu gaivâtai, kur, ĕsmĭškai žiŭrint, sâmonĭbĕ nuvokiama Esmĕje, tĕ ĩra pasitĕnkĭnama Esmingumu.

21. Kad jautiamas augftiausias iſgânĭmas, kurs tik ſviesiausiâjâm iſmânĭmui patiriamas anâpus juslinio gĭvĕnimo, ir tĕ pasitvirtinama nebsiſâlinant nuo Esmingumo,

22. kad, visa tai pasiekus, mânoma nebĕsant didĕsnio uſ tai laimingumo ir, jame parimstant, nebesijaudinama nei didiausių skausmu,

23. tada, reikĕtŭ žinoti, ĩra pasiekta, kas vadinama gaivata, kurioje atkrita visi saitai su vargšmais. Šitai gaivâtai reikia rĭžtingai atsiduoti su nenusiminantia ſirdimi.

24. Palikĕs be iſimtĭs visus svajoniŭ sukurtus geidulius, mânĭmu nuveikĕs, kas juslĕms iſ visŭ ſaliŭ susiburia,

25. tegul gaivius palaiſpniui ĩgĭtu iſmânĭmu tvirtai siekia

nurimimo, su dvāsia pakilēs î Esmingumā, nieko nebeprisi-  
mindamas!

26. Kada tik nerimstantioji, nenusistātiusioji firdis skrajotû,  
reikia jâ sudrausti ir patraukti Esmēs prieziūron!

27. Augstiausioji palaima gobia ir gaivina gaiviû, kada jo firdis  
îra nurimusi, jo karstiāvimas ataufjēs ir kada jis, îf nuodēmiû  
îfkilēs, atsibunda Augstiausiajame.

28. Pasifvēsdamas Esmingumui, gaivius nebenusideda, gīvēja  
Augstiausiajame ir ramibėje dziaugiasi nesiliaujantiu palaimin-  
imu.

29. Visose būtībēse jam numānomas Esmiĳkumas ir visos  
būtībēs Esmingume, giedrējēs gaivātoje, patsai jis visur stēbi  
tâ pātî.

30. Kurs mane rēgi visame ir māto visa Manīje, tām aĳ nieka-  
dos nepradingstu, ir jis nuo manēs niekumet nebsiĳalina.

31. Kurs, esmėje susivokēs, mane gārbina kaip glūdantî vi-  
sose būtībēse, toks gaivius visokioje būvoje îra Manīje.

32. Nuvokēs savīje Esmingumā ir todėl matīdamas tâ pātî  
visuose dalīkuose, Ardžuna, dziaugsme ir skausme, tas laiko-  
mas augstiausiai îfkilusiu gaiviumi.

Ardžuna sākē:

33. Aiĳkini mān gaivātâ, Madhusūdana, kaip îfkilimâ, bet  
mān jis nenumanus dėl nuolatinio firdies nērimo.

34. Širdis tikriausiai îra be ramumo, Krifna; ji ūmi, atkakli,  
nepalenkiama; manau, kad ji kaip vėjas sunkiai sulaikoma.

Palaiminimo Vieĳpats sākē:

35. Be abejonēs, Didranki, sunku nutildīti firdies nērimâ, bet  
pratimais, Kauntēja, atsizadėjimais jis nutildomas.

36. Tiesa, kad gaivēti vos îmanoma tām, kurs nepajēgia susivaldīti; bet, kurs tām pāstangas dēda, tas tikromis priemōnēmis gāli tai pasiekti.

Ardzuna sākē:

37. O kurs nesusivaldo, vis dēlto gīvēna tikēdamas, nors nesirūpindamas gaivata, ir geriau jos nepasieka, kuriuo taku jis eina, Kriřna?

38. Ar jis pagaliau nepraranda abiejū, būtent gaivatos ir tikējimo, ir neiřsklinda kaip debesis, Didranki? Ar apniauktas jis nenuslīsta nuo tāko Augřtiausiajin?

39. Teikis, Kriřna, mān řitā abejonē visīřkai nuglodinti! Nēra man, be Tavēs, tokio, kurs tai padarīt galētū.

Palaiminimo Vieřpats sākē:

40. Jis neprazūva, Pārtha, nei řiame, nei būsimame gīvēnime; tikrai joks geros vālios řmogus, Numilētasai, nenuklīsta î skaudios lemties tākā.

41. Prikopēs teisingūjū gīvatas ir tře pabuvēs neprimenamus metus, jis, nors buvēs atkritēs iř gaivātos, uřgimsta skaistiūjū ir palaimintūjū namuose.

42. Gāl nēt būt, kad jis gimsta iřmītingū gaiviū řeimoje; tik, tiesa, toks uřgimimas řitame pasaulīje labai retai kam tetenka.

43. Tře tai jis vėl susiranda tuose budrumo santīkiuose, kuriuose jau gīvēno buvusīame savo řmogīstos āmziūje, ir jis iř naujo stēngiasī tobulēti, Kurū Džiugintojau!

44. Gīvėjusios, seniau padarītosios pāstangos jī nēřa nestābdomai tolīn; ir pasirūpindamas atsigauti, jis iřkīla per visus Augřtiausiojo îvardījimus.

45. Visu atsidėjimu pasistēngdamas, toks gaivius, skaistējēs

nebenusikalsdamas, tobulējēs tūlais u3gimimais, kopia augftiausiu taku.

46. Toks gaivius īra gerēsnis u3 gailiû, jis laikomas nēt pranafesniu u3 ifmintiû ir stipresniu u3 veiklumui pasidāvusiuosius. Todēl būki gaiviumi, Ard3una!

47. Bet visû gaiviû sau artimiausiu bei kilniausiu laikau tājî, kurs gīvu tikējimu mān pasifventia, jis savo esmēje atsibunda Manīje.

Toks tai īra palaiminantiosios Giesmēs, Bhagavad Gītos, fejtasīs Pokālbis, ūvardintas Gaivata if pasifventimo Esmingumui. (Adhjātma Joga).

## II-Dalis. 3mogus ir Augstiausiasis.

Šios dalies pokalbiuose Krifnos pareiškimai įskyla iki augstiausiųjų įšminties klausimų. Kreiptasi į Visatos ū tai, kas ūra jos prasmę ir esmę. Aiškinama, koks ūra sėkmingiausias būdas atsibusti, susivokti ir atsigauti Augstiausiajame. Jis skelbiamas kaip tikriausia tikrovė, kuri vadinama Atmanu, sakūtume, Esmingumu, prieš kurū visa Visata tēra šmėkšėjimas, sanskrito žodiu: Māja.

Sāntikis tarp Augstiausiojo ir Kūrūbos ūpatiai pareiškūtas IX-pokalbio 5-eilėsio žodiais: „Būdamas visū būtibū globa, nesu jose apstābintas; bet Mano Esmė jas gūvina". O kaip jis apreiškia Visatā, taip jis jā vėl ir atsiima, ir ji išniksta. Tokiu būdu Jis ūra Kūrējas ir Naikintojas. Bet visas gūvumas, visos būtibės grūžta ū Jū, iš apsireiškimo ū neapsireiškimā.

3mogui skirta dar ir sau patiām šū grūžimā vūkdūti. Atsitinka tai dvejopu būdu, kaip aiškinama XII-pasikalbėjime.

Vienu būdu 3mogus pasiekia išvadāvimā, pasistēngdamas save nuvokti visose būtibėse ir visas būtibes savūje. Tām reikia nuolatai esmiškai gūvėti; tada numanomas visame amžinas Esmingumas, Atmanas. Šitam išmānūmui šviesėjant, gaivātoje vūksta 3mogaus išgānūmas. Bet tokiu būdu brēsti vieningumui su Augstiausiuoju labai sunku.

Lengviau prieinamas ir aiškiau numānomas ūra siekinūs, kada

zmogus, pasitikēdamas dieviškumu savo sieloje, Jām su visu mātīmu ir veikimu atsiduoda, zinodamas save esant Jame ir Jī savīje (Ev. Jono 14, 20).

Šitām sužādinti aiškesnī ijmānīmā, palengvinti jo sufvitimā Atmano ir Mājos dvejopumas dār kitaip pareikstas. Būdama ir gīvēmimo pagrindu, Māja īra vadinama dar zodiu Prakriti, apraiška, daigtiškumu, ir jai priskaitomos trīs kokībēs, Gunos. Iļ Prakrities tenka kilti ī tai, kas anāpus jos kaip jos prādas glūdo.

Īra tai īvardinta zodiu Puruša, dvāsingumas, dvāsia. Jis īra Kūrējas ir Iļvaduotojas. Iļ jo zmogui pareina visa galia visām, kas jī kēlia, kad nusimāno Dievūje. Tik zmogus turi ī jī kreipties visu pasīventīmu. Tada jis, pilnu sāmoningumu zinodamas esās Dievūje, Augstiausiajame, tuo randa galutinī iļgānīmā. Jām tenka visišķas iļvadāvīmas, pilnas atsigavīmas, augstiausias palaiminīmas.

## VII-Pokalbis. Gaivata iļ svarstantio Mātīmo.

Tīe Krīfna aišķina ijmānīmo bei neiJMānīmo savumus ir Es-mēs šviesingumā. Pradedant jī numanīti, zmogui aušta iļmintis, tvirtina ir skātina jī eiti savo pāreigas be svīrāvīmo. Zmogūje sukīla veikīmui dievišķoji meilē. Ir šita meilē bei galia kuria zmogūje visa gēra: ijmānīmā, rīztingumā, veiklumā, taurumā.

Palaiminīmo Viešpats sākē:

1. Klausīkis, Pārtha, kaip tu, savo širdīje Manīje laikīdama-

sis, pasistēngdamas tvirtēti gaivātoje, Manīje iefkodamas savo prieglaudos, Mane, be abejonēs, visiĵkai paĵinsi!

2. Σitā paĵinimā bei iĵmānīmā noriu tau be iĵrankū suĵādinti, kuriam pribrendus nebelieka nieko ĵinotino ĵivēnime.

3. Iĵ tūkstantiū ĵmoniū vos vienas stēngiasi pasiekti tobulumā, o ir tū, kuriems pasistēngus tai ir pasisekē, vos vienas Mane paĵīsta ēsmiĵkai.

4. ĵēmē, vanduo, ugnis, oras, dūksmē (aitheris, akaĵa), protas, iĵmintis ir sāmonībē – tai ĵra aĵtuoneriopa Mano apraiĵka.

5. Vienok tai tēra apatia. Paĵinki bet ir Mano kitāĵā, augĵtēsniāĵā ĵivībiĵkā tikrumā, Didranki, tāĵā, kuria palaikoma Visata!

6. Supraski, kad tai ĵra visū būtībiū gimda, bet Aĵ esmi visos Visatos kilmē ir ĵalutinumas.

7. Nēra nieko augĵtēsniio uĵ Mane, Dhanandĵaja, visa tai Manīje ĵra sunērta kaip brangmenū varstē ant siūlo.

8. Esmi vandens gaivumas, Kauntēja, mēnesio ir saulēs spinduliāvimas, ŵventumas Σventraĵtiuose (Vedose), balsas dūksmēje ir vīriĵkumas vīruose.

9. Esmi gaivusis kvāpas ĵēmēje, ŵviesumas ugnīje, visuose ĵivūnuose ĵivībē ir uĵsigrūdinimas visuose uĵsigrūdinantiuose.

10. Numanīki Mane āmĵinu visū būtībiū daigu, Pārtha! Esmi iĵmintis iĵmintingūĵū ir ĵibumas visa to, kas ĵiba.

11. Esmi stipriūĵū galībē, ĵiems ĵivēnant be ĵeidulingumo ir aistrū; būtībēse esmi pageidāvimas, kurs nēra priefingas dēsniams, Bharatū Stipriāusiasai.

12. Skaistiosios, veikiantiosios ir vangiosios prigimtīs ĵra iĵ



Manês; bet zinoki, kad Af esu jose, jos gi – Manīje.

13. Apmonītas jīū if trijū kokībiū kilusiū prigimtiū, pasaulis Manês, ēsantio nepragaiſtamumu augſt jū, gerai nepažīsta.

14. Sunku īra atsigauti if dieviſko tū kokībiū monijimo, bet, kurs ī Mane kreipiasi, tas iſkīla if jo māginimo spāstū.

15. Nesikreipia ī mane piktadariai, apniauktiejie, zmoniū menkiausiejie, pažmonīſkumo apsvaingintiejie; iſminties netenka, kurie monū (daimonū) gālioms pasiduoda.

16. Ketveriopi īra teisingiejie, kurie Mane gārbina, Ardžuna: Nelaimingasis, iſmanīti pasistengiantīsis, gerumo siekiantīsis ir iſmintageſis, Bharatū Stipriausiasai!

17. Σiūjū visū tauriausias īra iſmintageſis, visumet gerai nusiſteikēs, atsidāvēs Vienatijām, daugiau kaip visa kas mielas jām vienas tik Af ir jis Mān.

18. Taurūs tikrai ſie visi, bet iſmintageſis, sakau, īra tarsi af pats; susivokēs Esmēje, jis Mān paſiſventia kaip augſtiausiājām savo siekiniui.

19. Pērgīvēnēs tūlus uzgimimus, iſmintageſis susivokia Manīje. Vāsudēva (ēsamasis Dievas) īra viskas, taip tāriasi Di-desmis; bet toks iſmānīmas labai retai tēra īgījamas.

20. Tie, kuriū iſmintis geidulingumo apniaukta īra, kreipiasi ī visokius dievaitius, pasidāvē visokiems ākstināms, kilantiems if jū prigimties.

21. Vis dēlto, kad kas ir tik stēngiasi su tikėjimu gārbinti kokiā nors Mano ātſvaistā, Af pats īgālinu jo tikėjimā.

22. Susikaupēs savo tikėjime, jis gārbina savo pasivaizdāvimā, ir jām tenka, ko jis geidauja, bet if tīkrūjū Mano jām tai teikiama.

23. Vienok tēra tik nīkstantios reiksmēs, kâ tokie menko supratimo žmonēs iſprāſo. Kurie dievaitius gārbina, tie jū ir pagaunami; kurs Mān atsiduoda, susivokia Manīje.

24. Neiſmānēliai spēja, kad Aſ, Neapsireiſkusīsis, tāpēs ap-sireiſkusiū. Nēra jiems numānoma kilniausia Mano būtis, kuri nepragaiſta.

25. Īsiaustas ī Savo gaivatingā vaizdāvimā, nesu visiems rīſkus, ir niūkusiū pasaulis Manēs, Negimusiōjo ir Nepragaiſtantiōjo, nepažīsta.

26. Mān žinomos visos būtībēs, Ardžuna, buvusiosios, ēsamosios ir būsimosios, bet nē viena nepažīsta Manēs.

27. Apākinti prieſingībiū grutēs, kuri kīla iſ geiduliāvimo ir neapkentimo, Bhārata, Kūrībos visos būtībēs gīvēna niūkume, Parantapa.

28. Bet žmonēs, kuriuos taurusiū jū veikimas iſkēlē iſ nusidējimo, īra iſlaisvinti iſ prieſingībiū grutēs ir, tvirti savo apžade, gārbina Mane.

29. Siekdami iſvadāvimo iſ gīvēnimo ir mirties, Manīje susivokē stēngdamiesi atsibusti Augſtiausiajame, atsiduodami Esmingumui, jie gīvēna būdami veiklūs.

30. Kurie Mane iſvīsta ēsamu su visais gaivalais, su visais dievaitiais ir su visu aukojimu, tie mirdami skaidria sāmone, žinosi ēšā Manīje.

Toks tai īra palaiminantiosios Giesmēs, Bhagavad Gītos, septintasis Pokalbis, īvardintas Gaivata iſ svarstantio Māstīmo. (Džana Joga.)

## VIII-Pokalbis. Gaivati if Atsidavimo dieviškajai Dvāsiai, kurti nesiliaujantiām Dievui.

Svarbu ifmanīti 3mogaus atsibudimā Augstiausiajame. Dievišķoji dvāsia nufvietia vidinā 3mogaus gīvēnimā. Kada Amzinosios Ifminties saulē 3mogūje uzteka, tada jos spinduliai pasidāro jame gīva galia. Ir toji jām suzādina pažinimā savo amžinumo, savo nemirtingumo.

Ardžuna klausia, kas īra Brahmos (Kūrība apsireiškiantiojo Dievo), Adhājātmos (Esmēs sāmoringumo), Adhibutos (Buvimo Gaivaluose) ir Adhidaivos (Buvimo Dievaitiuose) īpatumai. Ir Krišna ī tai atsāko, bet atsitiktinai primena, kaip Kūrējūje gāli susivokti gīvēnās ir mirštās gīvumas.

Ardžuna klausē:

1. Kas īra Kūrējas, kas Esmēs sāmoringumas, kas Kūrībos Vīksmas, Puruṣottama (augstiausioji dvāsia)? Kas tai, kas aišķinta kaip Buvimas Gaivaluose ir Buvimas Dievaitiuose?
2. Kaip gali būti ifmānoma īsikūnijusi augstiausioji auka, Madhusūdana? O kaip Tu gali būt numānomas tū mirštantiūjū, kurie gīvēndami buvo drausmingi?

Palaiminimo Viešpats sākē:

3. Patsai nepragaištamumas īra Kūrējas; esminis jo īpatumas vadinamas Esmēs Sāmoringumu, o tas vīksmas, if kurio ifkīla būtībēs, īvardintas Karma, priežastiniu Kūrībos pasireiškimu.
4. Būdamas būtībēse, Aš rīškēju praeinamai, dievaitiuose – kaip gīvībē kuriantioji galia, o auka kūnuose – kaip dvāsiškumas, īsikūnijusiūjū Geriausiasai!

5. Kurs, baigdamas gīvėnimā, palieka kūnā, atsimindamas vien tiktai Manēs, tas neabejotinai susivokia Mano būvoje.
6. Kurs savo mirtije, palikdamas kūnā, prisimena kokios-nors būvos, î tâ jis vien ir tenukīla, Kauntēja; visumet jis savo būtai atitinkamai pakinta.
7. Todėl visais laikais atsiminki Manēs vieno ir kovoki! Mān atsidavēs firdimi ir dvāsia, Manīje susivoksi be abejonės.
8. Kurs, pratimais ir gaivata giedrėjes savo dvāsioje, māsto apie ne kâ kitâ, o tik apie dieviškâjį Dvāsiškumâ, Pārtha, tas augftiausiai iškīla.
9. Kada žmogus kreipiasi î Jî kaip î Amžinâjî Žinî, Visatos Valdovâ, mažėsnî uż mažībė, visa-ko globotojâ, kurs nesi-vaizduotino āpstabo, kurs kaip be gālo spalvingo saulės spin-duliāvimo ĩra anāpus tamsumo,
10. tada jis atsiskīrimo laiku, būdamas nesukretiamos firdies, su atsidėjimu stėngdamasis likties gaivatoje, savo gīvībės kvāpâ sukaupdamas tiesiām žvilgiui, susivokia augftiausiajame die-viškame Dvāsiškume.
11. Kâ Σventrafių žinovai vadina Nepragaiſtamumu, kuriame atsibunda drausmingiejie, geidulingumâ palikusiejie, dievišku-mui pasiskīrusiejie mokiniai, to pagrindâ Af tau trumpu žodiu paaiſkinsiu.
12. Kurs visus jusliū vartus uždāro, savo mātīmâ sustābdo firdije, ėsmiškâjî gīvībės kvāpâ laiko galvoje ir tvirtinasi gai-vatos susikaupime,
13. Manēs atsimindamas, tāria žodî. Om, reiſkiantî Dievo esimâ, tasai, palikdamas kūnā, kīla tauriausiu būdu.
14. Lengvai Af tojo nuvokiamas, kurs apie ne kâ-kitâ nemāsto,

nuolatai Manês atsimena, Pàrtha, kadāngi jis ĩra visumet nu-siteikēs gaivius.

15. Mane pasiekē, tokie didios dvasios žmonēs (Mahātma) nebepatenka ĩ naujā użgimimā, ĩ laikū vargsmo būkle, jie įsk-ilē ĩra ĩ augstiausiājį tobulumā.

16. Visos gīvėnimo būklės iki augstiausiosios Kūrėjo būvos ĩra atėjimo ir nuėjimo sritīs, Ardžuna; bet, kurs ĩra atsibudēs Manįje, Kauntėja, tām įf tikrųjū nebėra naujo użgimimo.

17. Žmonēs, kurie žino, kad pasaulio Kūrėjo diena trunka tūkstantis Kūrības āmžiu ir jo naktis baigiasi taip pat po tūkstantiu āmžiu, tie tiktai žino, kas ĩra diena ir naktis.

18. Dienai auftant, įf to, kas neapreįfta, įskĩla apsireįskimas, o naktiai tēmstant, viskas įfnĩksta Tame, kas vadinama ne-sireįskiantiu.

19. Būtibiū eilės, kurios nuolatai kĩla ir įf naujo kĩla ir vėl nĩksta naktiai užeinant, jos be atstangos, Partha, apreįskiamos dienai auftant.

20. ĩra dār augstėsnis slėpiningas gīvėnimas, ir uż neapsireįskusįjį āmžinas neapsireįskiās, kurs, visoms gīvātoms įfnĩkstant, negaįfta.

21. Ši neapsireįskianti tikrovė, kuri vadinama nepragaįfta-mumu ir tikriausiāja būkle, iki kurios pakilus nieks nebe-grįfta, ĩra augstiausioji mano būva.

22. Ji ĩra augstiausioji dvāsia, Pàrtha, kuriai patenkama jai vienai atsiduodant ir niekām kitām, kurioje glūdo visos būtībės ir kuri Visatā praskleidia.–

23. Toliau aiįkinsiu tau, Bharatū Stipriausiasai, kuriuo laiku mirdami gaiviai nebeįfta ir kada vėl gimsta.

24. Ugnies, ūviesos, dienos laiku, ūviesiuoju pusmēnesiu, ūeūiū mēnesiū laiku, kada saulē kila ūiaurēn, ir, Augūtiausiāūi numānē, tada mirē ūmonēs, tie susivokia Jame.

25. Dūmū, nakties laiku, kada saulē leidiasi pietuosna, tada mirē gaiviai patenka ū dvāsinē brēkūtā ir vėl grūzta.

26. Ūviesa bei tamsa, abi laikomi āmūzinu gūvenimo taku; vienu nuėjus, nebegrūztama, antru vėl grūzti tenka.

27. Nē vienas gaivius, kurs tuodu ūūgiu paūūsta, Pārtha, nebesukrinka; todēl pasistēnki, Ardūuna, visumet pasilikti giedriu gaivātoje.

28. ūinodamas, kas paūadēta Ūventraūtiuose uū taurius veiksmus aukojant, uūsigrūdant ir iūmaldū duodant, gaivius per visa tai iūkūla ir patenka ū augūtiausiāūā, ū kilminē būvā.

Toks tai ūra palaiminantiosios Giesmēs, Bhagavad Gūtos, af-tuntasis Pokalbis, ūvardintas: Gaivata iū Atsidavimo dieviūskajai Dvāūiai, kurti nesiliaujantiām Dievui. (Maha Puruūa Joga. Akūara Brahma Joga.)

## IX-Pokalbis.Gaivata iū vieūpataujantiojo ūinojimo ir vieūpataujantiojo Slēpiningumo.

Dievā numanūti pasidāro galima vidiniu nusistātūmu, būtent tikējūmu, kurs tarsi nutraukia ūidā nuo Didiojo Slēpinio.– Kada ūmogūje ūbingsta gūvas tikējūmas, dieviūkoji meilē ir giedri viltis, tada jām aiūkēja Didūsis Slēpinūs, kurs ūra Dieviūkumas ūmoniūkume, ir ūmogui pasidāro ūinomu jo iūvadāvūmas ir jo nemirtingumas.– Taiū Kriūna tēsia savo aiūskūnimus apie

viespataujantī Slēpinī, apie galutinī ijmānīmā, kurs īgītas padāro žmogū savo nemirtingumui sāmōningu.— Žmogus susivokia patiame Esmingume.— Toliau Krifna dār primena, kā menkos asmenībēs gārbina, būtent ātskiras, menkesnes dieviškumo āpraiļkas, dievaitius.

Palaiminimo Vieļpats sakē:

1. Šitā slēpiningiausī ijmānīmā kartu su žiniomis (mokslu) Aļ tau, kurs Manēs noriai klausosi, iļbudinsiu, jeib sāmōningējēs būtai iļvaduotas iļ pragaiļties.
2. Īra tai viespataujās žinojimas, viespataujās slēpinīs, augļtiausias skaistintojas, akivaizdus regėjimas, tiesos teikējas; jis atitinkamai laimina gīvēnantīji ir nepragaiļsta.
3. Šiais nuostatais nesilaikā žmonēs, Parantapa, Manīje nesusivokia; jie pasilieka użgimimo ir mirimo grīžailiojime.
4. Mano atskleidžiama visa Visata, nors aļ neesu apstābintas; visos būtībēs Īra Manīje, bet Aļ jose neglūdau.
5. Būtībēs ir nēra mano Esmēje. Numanīki Mano viespat-ingājā gaivātā! Būdamas visū būtībiū globa, neesmi apstābintas jose, bet mano Esmē jas gīvina.
6. Kaip oras nesulaikomai juda dūksmēje (ākāļa) plūsdamas, taip visos būtībēs gīvēna Manīje. Tai iļmanīki!
7. Visos būtībēs, Kauntēja, grīžta Īr mano būvā pasibaigus Kūrībos āmžiui, o prasidedant naujām, Aļ jas visas vėl suke-liu.
8. Apsigobēs savo paties āpraiļka, Aļ kildinu vis iļ naujo būtībiū visumā savo apraiļkos galia, joms nepajėgiant atsistėngti.
9. Bet Manēs nevaržo toks veikimas, Dhanandžaja; būdamas savo augļtībėje tarsi beļaliļkas, neesu lietiamas veiklos.

10. Mān prižiūrint, kila iš daigtiškumo, kas juda ir kas nejuda; ir taip, Kauntėja, kuriasi Visata.

11. Manės nepastebi tamsuoliai, kada apsigobiu žmogėsta, nenumanidami augstiausiosios Mano būties, Mān ēsant didiuoju visū būtibū Viešpatiu.

12. Niekingū viltiū, niekingū veismū, niekingo protāvimo, be nuovokos, jie pasitiki juos apvilbantiomis padieviškomis gāliomis (daimonais).

13. Bet didios dvāsios žmonės, Pārtha, susivokė dieviškojoje Mano būvoje, Mane gārbina nesvīruojantia firdimi, išmanīdami Mane kaip nepragaištantiā visū būtibū kilmē.

14. Visumet jie Mān gieda pasistēgdami tvirtėti savo apžade; Mān nusilenkdami, Mān atsidavē, visumet nusiteikē, jie Mano garbē skēlbia.

15. Kiti vėl, Mān skirdami savo išmānīmo aukā, Mane gārbina kaip visur ēsamā Vienumā ir visur pasivaizduojantī daugeriopumā.

16. Aš pats esmi aukojimas, Aš pats – ir auka, Aš – pasifventimas proseniams, Aš –gaivinga žoliū sultis, Aš – maldos žodis, Aš – degmuo ir ugnis, Aš – dēgamoji atnaša;

17. Aš — Visatos tėvas, motina, globėjas, didis protėvis, žinotinas skaistintojas, įgalinās balsas, ir esmi šventosios giesmės;

18. Aš — sąmoningėjimo laiptai, rūpintojas, viešpats, liuditojas, prieglauda, apsauga, mėlėtojas, pradžia, galutinumas, patvara, lobīnas, neišnīkstanti sėkla;

19. Aš — kairā, Aš lītū sulaikau ir leidiu jām kristi; Aš — nemirtingumas ir taip pat mirtis, esmi buvimas ir nebuvimas,



Ardžuna.

20. Trijū mokslū žinovai, gīvībės gėralo gėriantiejie, iř nuodėmiū atsigāvusiejie, aukas atneřdami, klausiantiejie kėlio dangun, visi jie skaistėjė iřkėla ĩ dievaitiū Vieřpaties būvā ir dziugiasi dangūje dievaitiū malonumais.

21. Tada, pasimāginė turinguoju dangumi ir visām jū taurumui nublukus, jie vėl grįžta ĩ mirtingūjū gīvėnimā ir, gīvėndami dorai, kaip liepia treji Šventrařtiai, jie geiduliaudami ir pasitėnkindami pasieka, kas pragaiřta (uřgimimo ir mirimo gīvėnimā).

22. Bet tiems, kurie apie niekā nemāsto, o vien apie Mane, ir Mane gārbina, visumet būdami nusiteikė, jiems Ař kuriu pastovū gėrbūvė.

23. Ir tie, kurie su atsidāvusiu tikėjimu gārbina visokius dievaitius, taip jau atsiduoda Mān, Kauntėja, kad ir nesilaikėdami vadovaujantiais liepimais.

24. Tikriausiai Ař gėrėjuosi visais pasiaukojimais, būdamas jū Vieřpats; bet, aukotojams nepažėstant Manės ėsmiřkai, jiems lieka smukti.

25. Dievaitiams tenka, kurie dievaitiams pasiřada; proseniū gārbintojai atsiduoda jiems, monams (daimonams) pakliūva, kurie ĩ juos kreipiasi ir jiems aukoja; bet kurie Man pasiřventia, gėvėja Manėje.

26. Kad Mān kieno-nors su pasiřventimu skiriamas ir tik lāpas, žiedas, vaisius, vanduo, Ař tai priimu stebėdamas ėsmiřkājā pāstangā.

27. Kā tu ir tik darai, kā tu vālgai, kā tu atnařauji, kā tu duodi, kā tu veiki uřsigrūdindamas, Kauntėja, darėki tai Mān

pasifvėsdamas!

28. Tokiu būdu tu būsi iŖlaisvintas iŖ savo veikimo painiū, duodantiū gerū ir žalingū vaisiū. Kurs giedrinamas gaivātos iŖ atsidėjimo, tas susivokia Manīje.

29. Esmi tas pats visose būtībėse; nėra tokio, kurio neapkės-tiau ir kurį labiau brangintiau; bet kurie tikėjimu Mān atsid-uoda, tie atsibunda Manīje ir Af juose.

30. Jeigu ir tikriausias piktādaris Manėspi kreiptūsi, visiŖkai tik Mān vienām pasifvėsdamas, jis turētū būt iŖteisinamas, kadāngi gerām pasiržėš.

31. Savo esmėje jis veikiai nufvietiamas tiesos, ir sāmoningė-damas jis susivokia amžinojoje ramībėje, Kauntėja. Visada žinotina, kad Mān pasifventusis nepražūva.

32. Kurie Manīje susivokia, Pārtha, kad ir būtū gimė iŖ nuo-dėmingū gimdū, būtū moteros, vargstantieje, net nusiben-gusieje, jie gīvėtū kilniausiu būdu.

33. Taip ko-veikiau bunda dvāsininkai ir maldingi iŖminties didiūnai. Ir tu, patekėš iŖ jį pragaiŖtantį, nemalonū gīvenimā, pasifvėski Mān!

34. Laikikis Manīje su savo Ŗirdimi, pafvėsk Mān savo sielā, aukokisi Mān, pasiduoki mano meilei! Atsibudėš esmingume, Manīje pasieksi palaiminimo galutinumā.

Toks tai ĩra palaiminantiosios Giesmės, Bhagavad Gītos, dev-intasis Pokalbis, ĩvardintas: Gaivata iŖ vieŖpataujantiojo Ŗino-jimo ir vieŖpataujantiojo Slėpiningumo. (Rādža-Vidja-Rādža-Guhja-Joga.)

## X-Pokalbis. Gaivata if numānīmo dievišķo Didingumo.

Reikia atvērti akis dievišķām fvesumui ir spinduliāvimui. Dažniausiai žmonės māno, Dievas ēsās ātskiras, apstābintas asmenībīškumas. O tai būtū Dievo menkinimas. Reikētū Jī ifmanīti kaip Esmingumā, kurs īra visame. Jis būtent īra ta vienuma, if kurios visi skaitmenīs, visas daugeriopumas atsiranda ir kurs īra visa ko kilmē, pāgrindas ir esmē.

Pats Savīje Jis nepakinta, bet žmonēms apsireiškia īvairiais būdais, atitinkant tai, kokie jie īra ir kuriuo atzvilgiu bei siekimu jie stēngiasi Jī numanīti. Dievas nēra netobulas, bet ir nēra tobulas. Vienok Jame tobulumas pasiekiamas. Jis todēl visuose dalīkuose īra augstiausiasis ir tikriausiasis Esimas.

Trumpai pasākius: Žmogaus gīvējimui būtina patirti pātī dievišķā Didingumā ir Slēpiningumā, Jī numanīdamas, žmogus Jame gīvēja, Jame ir atsibunda, sāmoningēja.

Palaiminimo Viejpats sākē:

1. Dār kartā pasiklausīki, Didranki, brangiausiojo mano žodio, kurī, tave mīlēdamas, noriu Tau pasakīti tavo labui.
2. Nei dievaitiū būriai, nei patīs garsiejie ifminties didiūnai nepažīsta Mano probūvio (Prabava), kadangi Aš esmi visur pati visū dievaitiū ir garsiūjū ifminties didiūnū kilmē.
3. Kurs žino Mane negimusiu, neprasidėjusiu Visatos Viejpatiu, tas mirtingūjū tārpe gīvēna neapniauktas ir atsigauna if visū nusižengimū.
4. Protas, ifmānīmas, nesukrikimas, atlaidumas, teisingumas,

drausmingumas, ramumas, dziaugsmas, skausmas, buvimas, nebuvimas, baimē ir pati drāsa,

5. pakanta, nusiteikimas, pasitēnkinimas, vidinis uzsigrūdimas, dosnumas, garbē, gēda, visa tai īra savumai atskirū būtībiū, kurios kīla īf Manēs.

6. Septīneri Īfminties Didiūnai ir ketveri pradios Jauniai, kaip ir žmonijos protēviai, Manūs, visi jie Manīje; īf Mano būvos ir mānīmo kilē, jie gamina gīvēnantias kartas.

7. Kurs taip ēsmīskai īfmāno Mano viešpatingumā ir gaivātā, tas īra nesukretiamas ir pastovus gaivatoje; nēra tai abejotina.

8. Af esu Visatos Kūrējas; viskas atsiranda īf Manēs; tai žino budintieji ir garbina Mane pasīfventusia nuotaika.

9. Manīje būdami su savo māstīmu, Manīje kvėpuodami, vienas kitā žādindami, visados kalbėdami apie Mane, jie īra patenkinti ir dziaugsmingi.

10. Kurie, visumet nusiteikē, Mane mīlėdami, skelbia Mano garbe, tiems Af kuriu īfmānīmo gaivātā, kuria jie Manīje atsigaua.

11. Jiems užjausti Af gīvenu jū esmėje ir spinduliuojantia īfminties šviesa īfnaikinu neišmānīmo skleidiamā tamsā.

Ardžuna sākē:

12. Matau, Tu esi pats Augštiausiasis, augštiausioji būva, augštiausiasis skaistinimas, amžinasis dieviškas Dvāšīskumas, pradios Dievas, be gimimo visur pasireiškīās Viešpats.

13. Taip Tave skēlbia visi īfminties didiūnai, dieviškasis īfminčius Nārada, bet ir Asita, Dēvala bei Vjasa; ir dabar Tu pats mān tai pasakai.

14. Visa tai, mano mānīmu, īra tiesa, kā Tu mān kalbi, Kējava!

Tikrai nenuvokia Tavo apsireiškimo, Palaiminimo Viešpatie, nei dievaitiai, nei daimonai.

15. Vienas tik Tu Save pažįsti Savimi, Tu – augstiausiasis Dvasiškumas, visų būtibių kilmė, jų visų Viešpatis, dievaitiū Dieve, Visatos Valdītōjau!

16. Teikis nuodugniai m̄n aiškinti dievišk̄j̄ Savo spinduli-avim̄a, kuriuo apsireiškdamas Tu pildai visas šias erdves!

17. Kad žinotiau, kaip Tave patį Gaiviū, galėčiau pažinti nuolatiniu atsidavimu, kokiomis nuovokomis Tu m̄n būtai manītinas, Palaiminimo Viešpatie!

18. Iki smulkmenū m̄n d̄r kart̄a kalbėki apie Savo Gaiv̄at̄a ir šviesū Orum̄a, Džan̄ardana! Nėra m̄n pilnėsnio patēkinimo nei iš gīvībės gaivestio (Amritam), kaip Tavės pasiklausiant.

Palaiminimo Viešpats s̄kė:

19. Būk palaimintas! Noriu iš tikrūjų tau nufvesti apskri-  
tai dieviškus Savo Esmės spinduliāvimus, Kurū Geriausiasai! Nėra suskaitomi Mano apraiškū visokeriopumai.

20. Aš esmi visų būtibių širdise pati Esmė, Gudākėja! Esmi jų pradia, jų viduris ir pat būtibių galutinumas.

21. Saulės dievaitiuose Aš esmi Višnu (Dievo apraiška), visų švietiantiųjų esmi saulė, putiantiųjų (vėtrū dievaitiū) esmi Maritši, žvaigždine esmi mėnuo;

22. Vėdū Šventraštio esmi Sāma-Veda (šventinimo žodiai), esmi vīriausiasis dievaitis dievaitiuose, visų jusliū esmi sumanumas ir būtibių protas;

23. Rudrū (baisumo dievaitiū) esmi Šankara (jų vīriausiasis); Jakfū (turtū dievaitiū) ir Rākšasū (piktumo dievaitiū) esmi Vittēja (turtū dievaitiū viešpats); Vasū (spindėjimo dievaitiū)

esmi Pavaka (ugnies dievaitis) ir visû augštumû esmi Meru (dieviškasis kālnas).

24. Pažinki Mane, Pārtha, vīrausiu namû dvasininku! Visû karvediû Af kāro dievaitis; visû vandens sâplūdiû Af vandenīnas.

25. Iſminties didiūnû Af esmi Bhrigus (jû protēvis); visûzodiû Af ſventasis skiemuo; aukojimû esmi tīlusis maldingumas; tarp nejudomumû esmi Himālaja (augštiausiasis zēmēs kalnīnas).

26. Visû mēdiû Af ſventmedis, dieviškūjû iſminties didiūnû Af Nārada (jû zīmausiasis); dāngiškūjû giedotojû Af esmi Tjitraratha ir tobulūjû gailiû Af Kapila.

27. Zinoki Mane ēsant zīrgû Utjajīrava, gimusî iſ gīvībēs gaivestio. Drambliû Af Airāvata, ir zmonēse Af jû valdītojas;

28. visû ginklū Af perkūno trenkimas; kārvīû esmi geidulīavīmo patēnkinīmas, gaminīme Af panūdīmo dievaitis; gīvātiû esmi Vāsuki (gīvātiû valdovas);

29. Nāgû (dieviškū zaltiû su zmoniškais veidais) esmi Ananta, ir Varuna vandenīno gīvūnuose, proseniû Af Arjama, ir nuģalētojû Af pragaro viešpats (Jama);

30. Daitjû (tām tikros giminēs dievaitiû) esmi Prahlāda (Dievo esimo skelbējas); skaitiuojantiūjû Af laikas; giriniû zvēriû Af jû viešpats (liūtas) ir paukštiû esmi Vinato vaikas (āras);

31. ſvārintūjû esmi vējas, ginkluotūjû Af Rāma (garsus karzīgīs); zuvū esmi Makara (delfīnas) ir upiû esmi Gānga;

32. visû kūrimū Af pradīa ir uzbāiga, pats Af ir vidurīs, Ardžuna; mokslū esmi zinojīmas apie Esmingumā ir kalbētojū kalbingumas;

33. rafmenû esmi a, ir zodiû sudétije Af sutapimas: taip-jau esmi nesibaigiâs laikas, visâm Af globêjas, Save teikdamas visoms šalims;
34. esmi visus pagaunanti mirtis ir atsiradimas visû bûsimû dalikû; motrifkumo îpatumû Af garbê, gerovê, kalba, atmintis, nuovoka, patvara ir uzojauta;
35. giesmiû Af sventiausioji; eiliavimo Af pats mâstas; mènesiû Af pirmasis, metû laikû Af žĩdintis;
36. apgaulumo esmi kauliukû zaismas; spindêjimas Af visato, kas s̄vietia; esmi p̄rgalê, rĩztingumas, esmi skaistumas skaistiûjû;
37. dievaitiuose esmi v̄riausiasis, Krifna, Pàdavose (Kovotujuose) Af grobininkas, Ardžuna, gailiû Af jû rĩztingiausiasis, žĩniû (Kavi) Af sventasis regêtojas;
38. valdovû esmi valdantioji galia; p̄rgalês geidaujantiûjû esmi apdairumas; slêpiniû esmi tĩla; ifmãnantiûjû Af ifmãnĩmas.
39. Kas tik ir bûtû bûtĩbiû diegas, tai Af, Ardžuna; nêra bûtĩbês judantios ar nejudantios, kuri bûtû be Manês.
40. Ribû nêra dieviškãjam Mano spindêjimui, Parantapa; kas minêta, têra pavĩzdiai neifmãstomo Mano Didingumo.
41. Visa, kas tik ĩra spinduliuojantio, geros lemties ir galinga, numaniki, kad tai kĩla if Mano didingumo dalies!
42. Bet kã reikf tau žinojimas visû fiû mãžmoziû, Ardžuna? Użvesdamas visã Kũribã vienu savo mostu, lieku êsamas. Toks tai ĩra palaiminantiosios Giesmês, Bhagavad Gĩtos, deifimtis Pokalbis, ĩvardintas Gaivata if dieviško Didingumo Numãnĩmo. (Vibhũti Joga).

## XI-Pokalbis. Gaivata if Regėjimo Augstiausiojo Apraiškû Visatoje.

Visata su savo turiniu, su visais pasivaidinimais, visomis lītimis, veiksmiais skelbia žmogui nenuvokiamâ Dieviškumo gâliâ ir orumâ.

Tarsi žaibavimo nufvietimais Krišna rodo Ardžunai ilgû aifkinimû patî tūrî, būtent, kad jis ir visos būtībės, vis-tiek, kokios jos ir nebûtû, ĩra Visatos Viešpaties esimo atšvaista. Jis, pats Esmingumas, apsireiškia kiekvienu daliku savaip ir žmoniškumu kaip sâmonĩbė.

Visû būtibiû pareiga ĩra, nors jos ir būtû kaži-kokios menkos, pasistēngt būti Jo Didingumo rĩškėjimo priemone ir, ĩf viso savo menkumo ĩškopdamos, vikdĩti Jo vâliâ, kuri kartais, pasidârius būtinumams, ĩra ir karinis veiksma ir nēt griovimas, naikinimas.

Ardžuna sâkė:

1. Mano gėrui Tu mân kalbėjai žodĩ apie augstiausiâjî Slėpinĩ, vadinamâ patiu Esmingumu, ir mano apsiniaukimas ĩra prad-ingė.
2. Iki smulkmenû girdėjau ĩf Tavė, Tu su akimis kaip Kamalamo (Lotaus) lâpai, kaip ĩškĩla ir pranĩksta būtībės, ir girdė-jau, kaip nepraĩštâs ĩra Tavo orumas.
3. Tu mân kalbėjai apie Savo Ēsmė, Augstiausiasis Viešpatie, ir tai norėtiau regėti viešpataujantiâ Tavo âpraiškâ, Visa ko Geriausiasai!
4. Jeigu manĩtai, kad galėtiau tai ĩfvĩsti, Valdove, gaivâtos



Viešpatie, tada leiski regėti m̄an nepragajfantīa Tavo Esm̄e.

Palaiminimo Viešpats s̄ak̄e:

5. T̄am tai steb̄eki, P̄artha, Mano āprajfkas, kurios ĩra ſim-  
teriofos ir t̄ukstanteriofos, ĩvairiausīu rūſīu dieviſkos, su vi-  
sokiomis spalvomis ir l̄itimis!

6. Iſv̄iski Aditjas (saulinius dieviſkumus), Vasus (spind̄jimo  
dievaitius)! Pamatiki daug d̄ar iki ſjol nereḡet̄u nuostabum̄u,  
Bh̄arata!

7. Steb̄eki n̄unai vis̄a K̄ur̄ib̄a, judom̄aj̄a ir nejudantīaj̄a vie-  
nume, suburt̄a Mano aprajfkoje, Gud̄ak̄eſa, ir k̄a tu ſiaip iſv̄isti  
pageidautai!

8. Tik, tiesa, tu negali Mane mat̄iti tomis savo akimis, duosiu  
tau dieviſk̄a ak̄i, nuvoki vieſpataujantīa Mano gaiv̄at̄a!

Sand̄zaja s̄ak̄e:

9. Taip, Valdove, kalb̄ej̄s did̄isis gaiv̄atos Viešpats, b̄utent  
Har̄i (Kriſna), apreiſk̄e Parthai augſtiausīaj̄i visur vieſpatau-  
jant̄i Savo pasivaizd̄avim̄a,

10. su ĩvairiausiomis burnomis ir akimis, su gausiausiaiis nu-  
ostabiais ſvilḡėjimais, su visokiomis dieviſkomis puoſmenomis,  
kuriose iſkelti visokiausi dieviſki ginklai,

11. apreiſk̄e neſiojant̄i dieviſkais vainikais ir apdarais, su die-  
viſkais kvapais ir mostais, visa ko kupin̄a, ĩ visas puses at-  
siſvelgiant̄i Diev̄a.

12. Jeigu danḡuje kartu ſufvist̄u t̄ukstantīu saulīu ſviesa, tada  
ir tai vos gal̄et̄u pril̄igti didiojo Esmingumo spindulīavimui.

13. T̄je tai P̄andava reḡejo vis̄a Visat̄a su jos dalimis vienin-  
game diev̄u Dievo aprajfkoje.

14. Ir visai sukr̄estas nusisteb̄jimo, su pasifiaufusiais plaukais

nulenkēs galvâ ties Dievu, kalbējo Dhanandzaja (Ardžuna),  
sudējēs rankas.

Ardžuna sākē:

15. Kaip nuostabūs dievaitiai Tavo apraiškoj,  
Dieve! Kaip ir būtībiū tītveikai visokiū rūfiū!

O lotaus ziede līg regēčiau pat Augštiausiājī,  
Mān reiškias īfminties didiūnai, dieviškos gīvātēs.

16. Daugībē rankū, pilvū, burnū ir akiū,  
niekaip naprēpiamā Tave visur stebiu!

Nēr tavo apraiškoms pradios nei vidurio, nei gālo!

Nēr Tau kilmēs, Tu viso Viešpats, viso ir Apstābintojas!

17. Su vainiku, su kūle, skridiniu matau Tave

visur be galo spinduliuojantī šviesiausiai,

kad akīs raibsta zvelgiant ī Tave, kurs zēri

daug šviesiau neng saulēs ir ugnies šviesa!

18. Kaip nepragaištamumā pat augštiausiājī,

kaip visā Visatos turtingā lobnamī,

vis budintījī amžinū dēsniū saugotojā,

kaip āmžinājā dvāsiā numanau Tave!

19. Pradios nėra nei vidurio, nei gālo Tavo Gāliai!

Gausingos Tavo rankos; mēnuo, saulē Tavo ākīs,

aukojimo ugnim mān švietia Tavo veidas,

jo spinduliāvimu Tu fildai visā Visatā!

20. Tu dangū, kaip ir zemē, savimi pritvindai!

Tavīj īra beribē ērdvē, Tu Būva vienātinē!

Regėjus baugiā Tavo apraiškā, trejopa

gīvata gāstauja, Didesme.

21. Būriai dievaitiū susivoksta Tavīje,

- ir nuogāstīj tūli, rankas sudējê, meldiasi,  
o įfminties didiūnai ir palaimintiejie  
Tau gieda skambias giesmes Tavo garbei.
22. Bet Rudrū, Aditjū bei Vasū, Sādhjū  
ir Višvédėvū, Afvinū bei Marutū ir Ušmapū,  
ir Gandharvū bei Jakšū, Asurū bei Siddhū  
pulkai nusistebėdami Tave įfvīsta.
23. Didībė Tavo apraiškos, jos burnos, josios ākīs,  
oi, Didranki, be skaitiaus! Rankū, rietū, kojū,  
nasrū tje bėgalė, o dantis jūjū baisios.  
Pasauliai, baimės sukrėsti, tai māto kaip ir aš.
24. Spalvotais spinduliais Tu dangus nufvieti.  
Žiotis atvėrus, žėri didios Tavo ākīs!  
Mān sudreba širdis tave taip mātant,  
ir sukrinku bejėgiai, Viešpatie!
25. Įfvīdės Tavo riklėse baisiausias dantis,  
kaip āmziū ugnis visa ėdantias,  
nebsusvokiui kraštuose, saugos neberandu!  
Būk malonus, dievaitiū Viešpatie, Būva pasauliū!
26. Visi jie, irgi Dhritarāstros sūnūs,  
užėmė žėmė, jai didiaais būriais valdīt,  
su Bhīšma, Drona, Sūtos gi sūnum,  
kartu su mūs visais kariais ir jū vadais,
27. visi jie greit pragaišta tavo kramtīme,  
kuris dantingas viskā māla šjurpulingai  
Kas tik pakliūva jām, ūmai prazūva,  
sutriuškintas jo gālios, dingsta tarp dantū!
28. Kaip upiū tvānas srāvi nesulaikomai

ifliet save î plâtû vandenînâ,  
 taip ņio pasaulio ir žmoniû didvīriai  
 nugriūva î liepsnojantiāšias Tavo rīkles.

29. Greit kandīs lēkia î žaros liepsnas,  
 līg pātios skubintūsi tje prazūti,  
 taip ņis pasaulis nuolatai spartiau  
 pats grūdasi ifnīkti Tavo graužime.

30. Visus pasaulius Savo veidû ugnimi  
 Tu apsupi ir suņliurpi tai, kas ĩra,  
 nuņviesdamas gaisru bekrāstē erdvē.

Taip viskas, Viņnau, dēga Tavo spinduliāvime!

31. Oi, kas Tu! Aiņkink mān! Baugumas tokia apraiņka!  
 Lenkiuosi Tau, dievû Geriausiasai!  
 Leisk sužinot mān, koks Tu ēsmiņkai!  
 Patēnkinki maloniai, ko geidauju!

Palaiminimo Vieņpats sākē:

32. Va, laikas Aņ, praeidamas, kas gīva, visa rauju.  
 Kartas sufaukēs, vėl nebēšamas greit padarau.  
 Nei vienas tû kariû, kurie kovot sustojo,  
 irgi be tavo smūgiû gīvas neiņliks.

33. Todėl pakilki! Įsigiki reikņmingumâ!  
 Apveikēs priesus, džiaukis valdiuva ir lobiu!  
 Visi ĩra jie Mano jau nudėti.

Būk ĩrankiu, kairi, Aņ — tavo deņinē!

34. Juk Drona, Bhīņma ir Džajadratha  
 su Karna bei kitais jau Mano nuveikti.  
 Todėl kovoti tu bailus nebūki!

Tau lēmta priesus nugalēt visus:

Sandžaja sākē:

35. Girdējēs tokius Kēsavos (Krišnos) zodius,  
rankas sudējo vainikuotasis (Ardžuna) ir tārē,  
nusilenkēs Krišnai, reikšdams Jam pāgarbā,  
if nuogāstio drebēdams ir meknodams.

Ardžuna sākē:

36. Pakilusi, Hriškēša, Visata  
kilmingai giesta giesmes Tavo garbei.

Piktosios dvāsios sprunka ī visas šalis,  
bet lenkias Tau būriai palaimintūjū.

37. Kaip gi to ir nepadarītū, Didesme,  
juk Tu augštēsnis ir uz pātī nēt Kūrējā,  
pradētojas be pabaigos, dievaitiū Viešpats,  
Visām Tu — nāmas, nenīkstās Augštiausiasis, kursai īra-nēra;

38. dievū Pirmasis, amžina Dvāsia,  
tauriausias Tūris visos Visatos,  
Šinovas ir Šinotinas, augštiausioji Būva,  
Tu īšplēti Kūrībā, nuolat apsistābindams;

39. Tu – Vājus, Jama, Agni, Mēnuo, Vāruna,  
Pradžāpati (Pradios Pats), gīvumo didis Protēvis,  
garbē-garbē Tau, tūkstant kart garbē,  
ir dārkart, dārkart Tau vienām garbē!

40. Garbē if rītū ir if vakarū,  
garbē Tau if visū šaliū, Tu – visa kas!  
Tu gālios bēgalē, nēra ribū tai galiai!  
Savīj turi Tu visa, būdamas visām Esmē.

41. Kad per drāsus Tave laikīdams bitiuliu,  
sakīdavau: O draugai, Krišna, Jādava,

nenumanīdams Didingumo Tavo,  
 neatsargus, patrauktas palankumo;  
 42. kad aš, juokaudams atsitiktinai,  
 žaisme ar lovoje, krėsle ir puotoj,  
 ar viens, ar su kitais Tau pagarbos nereiškiu,  
 Tu Neįtartinas, prašau atleiski, Neįmąstomasai!  
 43. Tu – Tėvas viso, kas ėra, kas juda ir kas stinga,  
 garbės Vertiausias, įsmintiū Šviesiausias,  
 nėra kas Tau ligus būtū, kas Tau pranašesnis.  
 44. Todėl Tau kūnà iki žėmės nulenkiau,  
 ir garbė priderantiai reiškiau, Viešpatie!  
 Kaip tėvas savo sūnū, draugas savo draugà,  
 ir mīlintīsīs mīlimà pakėšk mane, Dieve!  
 45. Nudžiugėš pamatiau, kà niekad neregėjėš.  
 O tik širdis, pagauta baimės, prislėgta.  
 Mān apsireišk, Dieve, nuvokiamai!  
 Būk malonus, dievaitiū Viešpatie, kurs visame!  
 46. Tave norėčiau vėl matīti kaip seniau  
 su vainiku, su kūle, rankoje su skridiniu!  
 Su keturiomis rankomis mān rodīkis,  
 Tu Tūkstantranki, kurs vaizduoja Visatà!  
 Palaiminimo Viešpats sākė:  
 47. Tau malonus Aš rodiaus, Ardžuna,  
 rīškiausiu vaizdumu į savo gaivatos.  
 Beribė Visatà Aš spinduliuodamas kuriuos.  
 Kaip tu nieks visa-tai ligiūol nėra regėjėš.  
 48. Nei Vėdos, aukos, mąstīmai ir doviai,  
 neigi veiksmi, nei kietas užsigrūdīmas

padāro gālimā jīā āpraiškā ifvīsti,  
kuri tik teikēs tau, tu, Kurū vīriškiausiasai!

49. Nebūk iſgāsdintas ir nesumiſki,  
jī baugū mano ātvaizdā regējēs!  
Atmeski baimē, būk linksmos ſirdies  
ir vēl nuvok Mane sau atitinkamai!

Sandžaja sākē:

50. Taip Ardžunai kalbējēs, Vasudeva (Kriſna) vēl dāvēsi savo prastu būdu ir, nuramindamas nusigandusījī, Didesmis reiſkēsī maloniū asmeniſkumu.

Ardžuna sākē:

51. Ifvīsdamas tokiā žmoniškā Tavo āpraiškā, Džanārdana, dabar vēl susivokiū savīje ir savo prigimtīj.

Palaiminimo Vieſpats sākē:

52. Labai sunku regēt jī mano ātvaizdā, kurī stebėjai. Nēt gi dievaitiai jī matīti ilgstas visumet.

53. Nėra galima, nei Šventraſtius skaitant, nei užsigrūdant, nei duokliū duodant arba dovanū, Mane ifvīst, kaip tu Mane patīrei.

54. Bet atsiduodant Mān vienām ir niekām jiaip, taip, Ardžuna, tad galima Mane pažint, Mane matīt ir susivokti ēsmiſkai Manij, Parantapa.

55. Kurs Mano dārbus dirba, Mān atsidavēs kaip Augſtiausiājām, prie nieko neprikibēs ir be neapīkantos su visomis būtibėmis gīvena, Manij tas susivokia, Pāndava.

Toks tai ĩra palaiminantiosios Giesmės, Bhagavad Gītos, vienuoliktasis Pokalbis, ĩvardintas: Gaivata ĩf Regėjimo Augſtiausiojo apraiškū Visatoje. (Viſvarūpa-Daršana-Joga.)

## XII-Pokalbis. Gaivata iš Atsidavimo Augstiausiājām.

Labai reikšmingas yra esminiskos maldingumas. Norint Dievo melsties dvąsioje ir teisibėje, reikia iškilti iš žmogaus asmeniskumo ir kilti dieviskan Esminguman. Kuriām reikalingo tam išmānimo ir gālios nėra, tas turētū nors pasistēngt iškopti iš savininkāvimo ir jį palikti.

Suvokēs skirtumā tarp neapsireiškiantio Augstiausiojo ir apsireiškiantio Viešpaties, Ardžuna atsitiktinai klausia, ū kā firdi kreipti geriau. Krifna atsāko, kad sunkiau yra kreipties ū Neapsireiškiantijū, lengviau numānomas sāmoningasis givumas, kuriuo Apsireiškiantis spinduliuoja. Pamāstius giliau, abi pastangi, abu būdu pasivēsti Dievui esmiskai nėra skirtingu, o vienas ir tas pats, būtent vis-dēlto atsigrēzimas ū Augstiausiājū ir atsidavimas Jo pasireiškimui. Tada žmogus givēna ir pasilieka veikdamas Jo vālioje, kurioje visi givēname.

Ardžuna sākē:

1. Ūra tokiū, kurie, nuofirdiai Tau atsidāvē, Tave gārbina, o kiti kreipiasi ū Nepragaištantijū, Neapsireiškusijū. Kas jū budresnis gaivatoje?

Palaiminimo Viešpats sākē:

2. Kuriū firdis Manije parimsta, kurie drausmingi, visados giedriojoje nuotaikoje Mane gārbina givu tikėjimu, tie mano laikomi geriausiai atsidāvusiai.
3. Kurie gārbina Nepragaištantijū, Neapsākomājū, Augstiausiājū, Nesvīruojantijū, Patvārūjū,



4. ir visas savo jusles trāmdo, visa-kā su ramumu pasitinka, dziaugiasi visū būtibiū gerove, tie tikrai Manīje gīvēja.
5. Sunkenībēs tūjū īra didēsnēs, kurie firdî skiria Neapsireiškiantiājām. Īsikūnijusiesiems reikia labai prisiveikt norint susirast Jame!
6. Kurie, Manīje susivokê, atsižada visū veiksmo daviniū, Mān skirdamiesi ir niekām kitām, Mane gārbina pasifventê gaivatoje,
7. tie Mano ne po ilgo keliami īf mirtingumo jūrū ir grīzailiojimo, Pārtha, kadāngi jū firdis Manīje tvirtinasi.
8. Atsidêki visiškai Manīje, savo dvāsiai leiski atsigauti Manīje ir tu po viso tada be abejonēs Manīje gīvēnsi!
9. Bet negalēdamas savo firdimi patvariai Manīje parimti, stēnkis gaivatos pratimais Mane pasiekti, Dhanandzaja!
10. O jeigu ir tokioms pastangoms neužtektū tau jėgū, bandiki nors dalīvauti Mano darbe ir veikdamas dariki visa, Mān ītikt norēdamas, tada tu pasieksi tobulumā.
11. O jeigu ir taip tu elgties neīstēngtai ir Mano gaivatoje nesusivoktai, atsižadêki savo veiklos laimėjimū ir darbuokis parimdamas savo esmėje!
12. Tikrai svarbēsnis u3 pratimus īra mātīmas, bet mātīmā virfija susikaupimas, o u3, susikaupimā reikšmingēsnis īra atsižadējimas veiksmo daviniū. Atsižadējimas īf karto ramina.
13. Kurs nepiksta jokiai būtībei, visa-kām īra malonus, kiekvienā u3jautia, īra be gobfumo, be savininkāvimo, ligiai nusi-teikēs skausme ir dziaugsme, visiškai atlaidus,
14. visumet patēnkintas, īra drausmingas gaivius, tvirtu rīztingumu, Mān skirdamas firdî ir sāmoningumā, Mān pasifven-

tēs, tas Mān īra mielas.

15. Kurs nekvarfina pasaulio ir kuris nesijaudina pasaulio vārginamas, kurs īra īfkielēs īf džiaugsmo, āpmaudo ir baimēs neramumû, tas Mān mielas.

16. [6]

17. Kurs nesidziugina ir neapsimaidīja, neliūsta ir negeidulīauja, atsižadēdamas malonumo ir nemalonumo, Mān pasifventia, tas Mān mielas.

18. Kurs īra toks-jau priefui kaip ir draugui, toks pats liekasi giriamas kaip ir peikiamas, speige bei kaitroje, smagume bei vargsme, atsikliudēs nuo prisikibimo,

19. kuriām vis-tiek, ar jām pasipriešinama, ar pritariama, kurs tīlus pasitinka visa, kas jām tenka, kurs gīvēna līg be namû, īra tvirtos firdies, Mān atsidāvēs, tas 3mogus Mān mielas.

20. Bet visi, kurie ņiuos pareiņkimus gīvu tikējimu priima kaip gīvībēs gaivestī ir Mān, kaip Augņtiausiājām, atsiduoda, jie Mān itin mieli.

Toks tai īra palaiminantiosios Giesmēs, Bhagavad Gītos, dvīliktasis Pokalbis, ņvardintas: Gaivata īf atsidavimo Augņtiausiājām. (Bhakti-Joga.)

### III-Dalis. 3mogus – Gaivius ir Kliūtis, kurias jis gīvēnime uztinka.

Visoje Bhagavad Gītoje kalbama apie 3mogaus gīvėjimâ, vadinamas jo atsigavimâ savo kilmėje, būtent Dievūje. Tām svarbu, kaip aiškina pirmoji dalis, kad 3mogus gīvētū ir veiktū nepriekibės prie savo veiklos daviniū, šiaip jis pasiliktū jū priklausomas ir todėl tamsumoje. Antrojoje dalīje tad aiškinta, kad prasmingėsnis 3mogaus elgesīs įfauga į jo atsidavimo Augštiausiąjâm, kuriame jis pagaliau tuo atsidavimu visiškai atsi-bunda. O toliau tada, tretioje dalīje, nurodomos visos kliūtis, kurios tokias pāstangas trukdo.

Tos kliūtis glūdo Visatos Kūrėjo apraiškoje. Ji vadinama Prakritim ir ėra juslinės srities gīvėnimas, daigtiškumas. Vis dėlto tos kliūtis svarbios, kadangi jos skātina 3mogaus pastangas. Jū gaivalai ėra trīs kokībės, sanskrito žodiu, trīs Gunos, būtent Sattvam, skaistuma, Radžas, kaitruma, ir Tamas, tamsuma, glūduma.

Užgimdamas 3mogus patenka į jū valdomąjâ būvâ, ir gīvėn-damas jis turētū stėngtiesi įškilti ir laikities augst tū kokibiū. 3mogaus pāstangos ėra sėkmingos, kada jis įmāno savo ėsmė ėsant kita kuo negu prigimtis, gamta ir visas juslinis gīvėnimas su visais jo apsireiškimais.

Žmogaus esmėje, jo dvāsioje-sieloje, atsispindi dieviškumo Dvāsia, Puruša, prieš kurią stovi visi Kūrībos gaivalai, daigtiškumas, Prakriti.

Visa tai aiškiai išmānant, dieviškasis gīvėnimas pasidāro gālimas. Bet jeigu žmogus tuo nesirūpina, jis gīvėndamas slīsta nuolatai daugiau ī Asurū, monū (daimonū), ī pažmoniškumo valdiuvā ir īra supamas tarp jusliniū ir vidujēsniū būtiū ir patirtiū. Taip jis tada gīvėna nelaisvėje ir īra ne savo vālios esmė, o pažmoniškumo vėrgas, kol nėra īf tos būties īfvaduojamas.

Įfvadāvīmā vīkdo Dieviškumas žmoniškume, bet tik tada ir ta sālīga, jeigu asmenībiškasis žmogus kreipiasi Jopi ir Jo vāliai atsiduoda. Tada žmogus, vadinas, žmoniškoji esmė, žmoniškoji dvāsia-siela, vėl nusimāno Dieviškume, īf kurio ji īra kilusi ir vis būva, nors tai nežinodama.

Atokiausiai nuo galimumo Dieviškumui patirti gīvėna žmogus, kurs taip labai gobiamas tamsumos, kad toji jo asmenībėje īra valdantioji galia. Toks žmogus tada šliaužia gīvėndamas savo āmžiaus keliu, nieko nemāstīdamas apie gīvēsni gīvėnimā, apie dvāsines pātirtis, apie žmogaus āmžiaus prāsmė.

Artiau tām līgiui, kuriame galima Dieviškumā patirti, gīvėna žmogus, kuriuo kaitruma vīriausiai apsireiškia. Žmogus tada īra veiklus, jeib visa īfvēngtū, kas jo siekiamas priešinga, kas jām nemalonu. Įflengvo jis ir vis geriau nuvokia ir supranta īvairiū patirtiū skirtumus ir stēngiasi pasirinkti maloniausias, daugiau malonumo žadantiāusias.

Artiausiai Dieviškumui gīvėna skaistumos žmogus. Jām vis geriau aiškėja, kad Dieviškume patiriamas pilniausias, tobuli-

ausias malonumas ir palaiminimas.

Išmokti iš tų kokibiū painiavos iškilti ir givėti, būtent susivokti Dieviškume, Jame atsigauti, sąmoningėti ir tuo prigimties givėnime galingėti, yra kaip tik žmogaus givėnimo prasmė.— Visi jusliū pasaulio daigtai yra tų kokibiū padariniai. Ir givėnimo viksma regimai siekia tas kokibes padariti dvasiškesnes, ir taip visa, kas yra, grąžinti į jo kilmę.

Minimos kokibės visiems givėnimo dalikams suteikia tām tikrus įpatumus. Žmoniū givėnime jos tiesiog regimai ir tuo pasižimi, kaip žmogus elgiasi, koks jo veikimas yra, ką jis valgo, kuo džiaugiasi ir dėl ko liūsta, koks yra jo išmānimas, jo tikėjimas, jo aukojimas, jo atsidėjimas ir atsidavimas.

Skaitant visa-tai tretiojoje Bhagavad Gītos dalije, reikėtų suprasti, kad tuo laiku, kaip ji parašyta, žmoniū protāvimas ir mātīmas viko visai kitokioje sąmoningumo sviesoje ir spalvoje.

Todėl nelengva dabarties žmoniū sąmonei sužiebtį Bhagavad Gītos žodiū prasmę mūsų laikū kalba. Bet pasistengta, kiek galint, tai padariti. Ir atsidėjus skaitant, kas parašyta, pamazu, tur-būt, vis geriau aiškės, kas manīta.

### XIII-Pokalbis. Gaivata išmānant skirtumā tarp Būklės ir Būklė Patiriantiojo.

Krišna aiškina skirtumā tarp prigimties ir dvāsios kaip apie dālį augftiausiojo išmānimo. Jį įgijus, žmogui ėsmiškas givumas pasidaro neabejotina tikruma, ir žmogus tvirtėja visame savo

veikime.

Ardžuna sākē:

Suzinot norétiau, kas daigtifkumas (mēdiaga) ir kas dvāsia, kas zinotinoji būklē ir kas tai, kas jâ sužino, kas ifmānīmas ir kas ifmanītina, Kēšava!

Palaiminimo Viešpats sākē:

1. Būkle vadinamas kūnas, Kauntēja; kurs jî tokiai ēsant ifmāno, tasai sākomas ēsās būklēs pažintoju.
2. Mane ifmanīki kaip būklē zinantījî visose līgīse, Bhārata! Pažinti būklē ir būklē zinantījî, tai manau īra žinojimas.
3. Kas ta būklē īra ir kokiū īpatumū, kaip jî kinta, if kur jî, kas jis, būtent jâ zinantīsis, ir kas jo galia, tai suglaustai ifgirski if Manēs! –
4. Ifminties didiūnai visokiais būdais ir îvairiomis giesmėmis tai īra skēlbē, ir prasmingais eilēsiū žodiais apie Augštiausiājî patvirtinē.
5. Didieje gaivalai, sâmonībēs (âtskiro sâmoningumo) kūrējas, budrumas, neatskleistasis gīvumas, dešimtis jusliū ir vienatīnis gabumas, penki jusliū laukai,
6. geiduliāvīmas, neapīkanta, džiaugsmas, skausmas, auguma (organizmas), protas, uolumas, taip suglaustai minētina būklē su jos pakitīmais.
7. Kuklumas, nesididiāvīmas, neskudinimas, atlaidumas, atvirumas, klusnumas mokītoju, skaistumas, patvara, drausmingumas,
8. atlīzīmas jusliniams dalīkams ir savininkāvīmui (egoizmui, svetnaudiškumui), nuvoķimas to, koks varģsmas ir menķumas īra ģimīmas ir mirtis, senātvē ir ligotumas,

9. neprisikibimas, befališkumas sūnums, moteroms, namāms, tvirtumas bei līgios nuotaikos būti geistinuose ir negeistinuose nuotīkiuose,
10. gaivatoje nesvīruojās atsidavimas Mān, o ne kitām, nenuklīstantiai pasilikimas vienātvejē, nepasimēgimas pramogomis žmoniū sambūrīje,
11. patvara Esmės susižinojime, nuvokimas įsmānīmo esmiškumo, tai īra žinojimas, o kas kitaip īra, tai nežinojimas.–
12. Noriu tau ir paaiškint, kas įsmānītina ir veikia kaip gīvībės gaivestis, kada įsmānīta, būtent be prasidėjimo ēsamās Augstiausiasis, Amžinasis, kurs vadinamas ēsamu ir neēsamu, vienu žodiu: Tat ir Netat.
13. Visur Tatai turi rankū ir kojū, visur Tatai turi akiū, galvū ir burnū; visur su ausimis, Tat būna gīvėnime visa aprėpės;
14. spinduliuodamas į visū jusliniū kokibiū, be jokiū jusliū, be prisikibimo visa-kā palaikīdamas, be kokibiū, o tik kokībėmis pasimėgtojas,
15. būtības apgobdamas ir jas gīvīndamas, be judos ir judrus, nenuvokiamas dėl jo slėpingumo, šis Tat īra toli ir arti;
16. nepadalintas po būtības, jose vėl līg padalintas, Tat īra, kas žinotina kaip visū jū globėjas, kurs visa Savīje turi ir į Savės vėl įfreiškia.
17. Visū įviesumū Tatai īra įviesas, sākomas ēsās anāpus tamsumos, ēsās įsmānītinas ir įsmānīmu nuvokiamas ir būnās visū įirdīse.
18. Taip trumpai pasakīta, kas īra būklė, kas įsmānīmas ir kas įsmānītina. Žinodamas tai, mān atsidavusīsis susivoksta Mānīje.–

19. Žinoki, kad daigtįskumas (apraiškos pāmatas) ir dvāsia (sāmoningumas) ģra abu be pradios! Toliau žinoki, kad pakitimai ir kokibēs įškila į daigtįskumo!
20. Sākoma jį ēsant versme veikimū skātinimo ir jū daviniū, bet dvāsia ēsanti galimumas džiaugtiesi ir liūdēti.
21. Glūdodama apraiškoje, dvāsia maginasi (pasimēgsta) kokibēmis, gimusiomis į daigtįskumo; prisikibimas prie kokibiū ģra priežastis jos użgimimo geroje ir negeroje gimdoje.
22. Augftiausiasis dvasįskumas kūne, sākoma, ēsās priežiūra ir leidējas, globējas ir pasimagintojas, didisis Viešpats ir pats Esmingumas.
23. Kurs tokiu būdu įmāno dvasįskumā ir daigtįskume su jo kokibēmis, tas, būdamas ir kaži-kokioje būklėje, nebeużgimsta į naujo.
24. Tūli susikaupdami savo esmėje, rēgi Ēsmē, Esmįskumo padedami; kiti jā rēgi māstimo gaivatoje, kiti veikimo gaivatoje;
25. dār kiti, visa-tai nezinodami, pasiklausē kā kiti kalba, givēna su pāgarba Esmįskumui ir įškila į mirties, laikīdamiesi įventais žodiais.
26. Jeigu kuri nors būtībē gimsta stangi ar judri, žinoki, Bharatū Stipriausiasai, kad tai įvīksta sutampant būklē patiriantiājām su būkle!
27. Kurs māto, kad augftiausiasis Viešpats ģra tas pats visose būtībēse, nepragaįftamumas pragaiįftamume, tas į tikrūjū rēgi.
28. Matīdamas pātį Viešpatį visur ligiai būnant, jis neskudina Esmēs savo esmįskumu ir žengia augftiausiuoju keliu.



29. Rēgi ir tasai, kurs supranta, kad if daigtiškumo pasidāro veiksmi ir kad Esmiškumas neveikia.

30. Numanīdamas, kad īvairiūjū būtibū buvimas palaikomas Vienatinio ir if Jo plinta, jis gīvēja Augstiausiajame.

31. Būdamas be prasidējimo ir be kokībiū, nepragaištās, augstiausiasis Esmiškumas nesībaigia, nors ir apsireiškia kūnu, Kautēja, jis neveikia ir nēra veikiamas!

32. Kaip visur ēsama dūksmē (Akāṣa) nēra veikama dēl savo skīstumo, taip ir Esmiškumas, visur kūne būdamas, nēra lietiamas.

33. Kaip saulē nufvietia visā pasaulī, taip visā būklē nufvietia būklēs Viešpats, Bhārata.

34. Kurie īsminties akimi nuvokia skirtumā tarp gīvēnimo ir gīvēnimā patiriantiojo, ir būtibū atsigavimā if daigtiškumo, tie susivokia Augstiausiajame.

Toks tai īra palaiminantiosios Giesmēs, Bhagavad Gītos, trīliktasis Pokalbis, īvardintas: Gaivata īsmānant Skirtumā tarp Būklēs ir Būklē Patiriantiojo. (Kṣētra Kṣētradṣna Vibhaga Joga.).

#### XIV-Pokalbis. Gaivata if Atsikliudīmo nuo trijū Kokībiū.

Visame, kas īra ir kas atsitinka, veikia gamtos gālios, būtent daigtiškumo kokībēs (Gunos). Apie tai dabar platiau kalbama. Bet vis kartojama, kad Dieviškumas īra kita kas, kad jis turi būti numānomas augst visū tū apraiškos īpatumū. If jū paini-

avos žmogui reikia įškilti norint atsibusti esmingame gīvume.

Palaiminimo Viejpats sākė:

1. Dār kartā noriu tau aiškinti geriausiā ismānīmū ismānīmā, kurī ėgijė visi atsigrāžos (Muni) pasiekė augstiausiājī tobulumā.
2. Tvirtėjė tame ismānīme ir Manīje ėsmiškai susivokė, jie nebegimsta Visatai į naujo susikuriant ir nebegāstauja jai pranīkstant.
3. Didīsis Kūrėjas ėra mano gimda; ė Jā dedu diegā, į kurio tenka gimimas visoms būtībėms, Bhārata.
4. Nors gimsta visi gīvūnai į visokiū gimdū, Kauntėja, didīsis Kūrėjas ėra visiems tikroji gimda ir Aš tėvas, kurs teikia tām diegā.
5. Skaistuma (Satvam), Kaitruma (Radža), Tamsuma (Tamas) ėra kokībės, gimusios į daigtiškumo, kurios, klausīk, Didranki, kūnu gaubia ėsikūnėjusījī Nepragaistantījī.
6. Tje skaistuma su savo tīrumu, šviesa ir sveikumu jī laiko jām atsiduodant laimingumui ir įsmintiai, Neėtariamasai!
7. Kaitrumos ėsmė pažinkī kaip versmė nuolatinio troškimo ir kibimo prie jo siekiniū; jī ėsikūnėjusījī pavėrgia, Kauntėja, jām ėsikaŗstiāvus veikiant.
8. O tamsuma, gimstanti į nesāmoningumo, kvaišina visa, kas ėkūnīta; tai žinotina; jī reiškiasi neapdairumu, ėftizimu ir vangumu, Bhārata! –
9. Skaistuma sukelia laimingumā, kaitruma kursto veikumā, Bhārata, o tamsuma, apniaukusi sāmonė, tikriausiai driekia sukrikimā.
10. Skaistuma rīškėja uŗvirfijusi kaitrumā bei tamsumā, Bhā-

rata! Kaitruma pirmauja pagāvusi po savim skaistumā bei tamsumā; o tamsuma virfū turi apniaukusi skaistumā bei kaitrumā.

11. Kad visuose kūno vartuose aufta ifminties fiviesa, tada zinotina, kad skaistuma isigali.

12. Gobfumas, veiklumo ikarftis, darbftumas, nērimas, geidulingumas, visa tai isiveisia kaitrumai prasiverziant, Bharatū Geriausiasai!

13. Niūrumas, tingumas, apsileidimas ir niūkumas pasireifkia tāmsumai valdant, Kurū Pomēgi!

14. Tikrai rīfkėjus skaistumai, kūnu gīvēnusiām atsitraukiant, jis ifkīla ī skaidriājā būvā tūjū, kurie pažīsta Augstiausīājī.

15. Atsitraukēs (mirēs) kaitrumos būsenoje, žmogus if naujo gimsta veikliuose žmonēse; mirēs, tamsumoje gīvenēs, jis if naujo gimsta if kvaišēs gimdos.

16. Taurios veiklos davinīs īra skaistus ir be dėmiū; kaitrumos veikla gimdo kantias, o tamsuma buria nesižinojimā.

17. If skaistumos gimsta ifmintis, geiduliāvimas if kaitrumos, if tamsumos apsileidimas, aptemimas ir neišmānīmas.

18. Augftin kīla, kurie skaistumoje pasiļieka; veikliejie stovi vidurīje, o zemīn smunka, kurie gīvēna žemiausiojoje kokībėje, būtent tamsumoje.

19. Vienos tiktai kokībēs tėra skātinimai. Kurs tai māto ir tatai, kas īra augft jū, tas patenka ī Mano būvā.

20. Kad kūno gīvēntojas ifkīla per tas tris kokībes, if kuriū kūnas gaminasi, tada jis, iflaisvintas if użgimimo ir mirimo, if senātvēs ir if viso vargsmo, maginasi gīvībēs gaivestimi.

Ardžuna sākē:

21. O kuo pasižimi tas, kurs ĩra ĩfkopĕs ĩf tũ trijų kokĩbiũ, Viešpatie? Kaip elgiasi jis ir kaip jis ĩfkliũva ĩf tũ kokĩbiũ?  
Palaiminimo Viešpats sãkĕ:
22. Kurs nesĩfiaušĩa nei šviesai, nei veiklumui, nei apsini-  
aukimui, Pãndava, kada jie jãm reĩškiasi, ir jũ negeidauja, kada  
jie nĩksta,
23. kurs lĩg atlĩzĕs laikosi ir nĕra sukretiamas, kada kokĩbĕs  
veikia, manĩdamas, jos pasireĩškiantios, ir pasilieka nesijaudin-  
damas augšt jũ,
24. kuriãm vis tiek skausmas ar džiaugsmas, kurs, savĩje  
parimdamas, grumstã, akmenĩ ir auksã lĩgiai vĕrtina, lĩgiai  
ir tai, kas miela ir nemiela, ir tvirtas liekasi toks pat giriamas  
ar peikiamas,
25. garbĕje ir gĕdoje nesujũra, toks pat ĩra draugũ ir priešũ  
šalims, laisvas tarp visũ ketinimũ, tas vadinamas ĩškilusiu ĩf  
kokĩbiũ;
26. o kurs be atsimetimo pasilieka atsidavimo gaivatoje, Mãn  
ĩtikt norĕdamas, tas, ĩškilĕs ĩf kokĩbiũ, ĩra priruostas atsibust  
Augštiausiajame.
27. Nĕsa Aš esmi Amžinoji bũva, neišsemiamã gĩvĩbĕs gai-  
vestis, patvarumo esmi nuostatas ir nuolatinis palaiminimas.  
Toks tai ĩra palaiminantiosios Giesmĕs, Bhagavad Gĩtos, ke-  
turioliktasis Pokalbis, ĩvardintas Gaivata ĩf Atsikliudĩmo nuo  
trijũ Kokĩbiũ. (Guna–Traja–Vibhaga–Joga.)

## XV-Pokalbis. Gaivata iš sąmoningėjimo augstiausajame Dvasiškume.

Dvasiškumą reikia numanėti trejopu, būtent, kaip praeinamą, nepraeinamą ir augstiausiąjį. Žmogus yra esamo Dieviškumo apraška gyvenime ir turėtų būti šventnamis. Jis toks pasidaro sąmoningėdamas Dieviškume ir taip Jį patirdamas. Kaip jau minėta triliktame Pokalbije, Augstiausiasis yra nepasiekiamasis Dvasiškumas ir kartu asmeniškai patiriamas Esmingumas.

Palaiminimo Viešpatys sākė:

1. Kalbama apie Šventąjį mēdį (Ašvattha), kurio šaknīs yra viršuje, o šakos apatioje, kad jis neišgaistās; jo lapai esā giesmės; kurs jį pažįsta, yra Šventraštio žinovas.
2. Žemīn ir augštīn tas mēdis tiesia savo šakas, misdamas kokībėmis; iš šakū sprogsta jusliniai daigtai, o šaknīs šakojasi žmoniū veiksmū daviniais pasaulije.
3. Nėra tše nuvokiamas jo āpstabas, nei jo gālas, nei jo prasidėjimas ir ne jo pagrindas (kur jis šaknėjasi) bet, neprisikibimo ginklu iš gerai išišaknijusio mēdio išsikirtus,
4. tektū ieskoti tāko anāpus, kuriuo einant nebėra grīzimo, tada susivokta kilminiame Dvasiškume, iš kurio visos āmziū gālios išplaukia.
5. Be išdidumo ir be suglebimo, apveikus prisikibimo netikumā, nuolat Esmėje parimstant, iškilus iš geiduliāvīmū, atsikliudius nuo priešibiū grūtės, vadinamos džiaugsmu bei skausmu, taip patenkama be klaidiojimo ū tai, kas nepragaista.
6. Šviesa tše nei saulės, nei mėnesio, nei ugnies; nebegrīžta,

kurs ten nukākēs, tai īra augftiausioji Mano būva.

7. Dalēlē īf Mano amžinumo pasidāro gīvēnimo sritīje nepragaīstama dvāsiška gīvībe ir pagauna daigtiškume dīgstantias jusles su protu kaip seftuoju.

8. Īsikūnījēs Viešpats, visa-kâ patīrēs, palikdamas kūnâ, ima patirtis su savim, kaip vējas kvapus īf jū miegojimo vietū.

9. Būdamas prieziūra ausīje, akīje, palietimo narīje, ragāvimo narīje, užuodimo narīje ir protāvime, Jis maginasi jusliū daīkais.

10. Apdumtiejie Jo nenujēgia vis tiek, ar Jis paliktū kokībes, ar jose glūdotū, ar jomis, jū līdimas, pasimēgtū; Jī īfvīsta tik īfminties akīs.

11. Pasistēngdami gaiviai, gīvējē Esmēje, numāno jī, bet neskaistējusios dvāsios žmonēs ir pasistēngdami Manēs nenuvokia, likdamiesi nesusiprātēliais.

12. Spinduliāvimas, kuriuo saulē nufvietia visâ gamtâ, kurs īra ir mēnesīje ir ugnīje, žinoki, kad jis īra Mano.

13. Prisunkdamas žēmē, Af īf jos visus gīvūnus īflaikau, juos, kaip ir visus augmenis, maitindamas gīvībingumu; tāpēs gīvībēs gaivumu, esu viso gīvumo rasa (Rasa).

14. Pasidārēs gīvībēs ugniškumu kvēpuojantiūjū gīvūnū kūnuose, būdamas īkvēpāvime ir īškvēpāvime, Af gaminu keturiopâ maistâ.

15. Visū Af širdīse būvu: Mano teikiama atmintis, īfmānīmas ir svarstīmas; sužinomas esmi visais Šventraštiais, būdamas Af pats Šventraštiū Kūrējas ir jū Žinovas.

16. Gīvēnime īra dvi dvāsini gali: praeinamai apsireiškiantioji ir vis pasiliekantioji, būvamoji; praeinamoji skēlbiasi būtībē-

mis, būvantioji vadinama nepraigaištantiâja, uoliâja augftuma.

17. Tikrai kita-kas îra augftiausioji dvâsinè galia; ji vadinama tauriuoju Esmiškumu, kurs, triguboje gîvâtoje prasiskleisdamas, jâ îšlaiko kaip nepraigaištâs jos Viejpsats.

18. Toli bûdamas uz praeinamâjî ir augftësnis uz nepraigaištantiâjî, Aš todël gîvënime bei Σventrajtîje vadinamas augftiausiu Dvasiškumu.

19. Kurs neapdumtas numâno Mane êsant augftiausiu Dvasiškumu, tas, visa îfmanîdamas, Mano garbê skëlbia visu savo buvimu, Bhàrata!

20. Taip jis slèpiningiausias mokslas îra Mano pareikftas, Nenusikaltèli! Kurs jî îfmâno, bûtû budriu îfmintiumi, savo gîvënimo veiklâ jis bûtû atlikês, Bhàrata!

Toks tai îra palaiminantiosios Giesmès, Bhagavad Gîtos, penkioliktasis Pokalbis, îvardintas: Gaivata îf Sâmoningèjimo augftiausiamè Dvasiškumè. (Puruftottama-Joga.)

## XVI-Pokalbis. Gaivata îf Pasiâiſkinimo to, kas dieviſka ir kas daimoniſka.

Tas žmogus žîmiai taureja, kurs pasîfventia dieviſkumui. Kitoks îra, kurs atsiduoda pažmoniſkumui, daimoniſkumui. Jis slenka žemîn. Labai žinotina, kaip apsireiſkia dieviſkumo galîbès, dievaitiai, kaip veikia daimonai gîvënime, ir kaip žmogus patenka î vienû ir kitû gîvumâ. Dar ir turètume nuvokti, kokia îra žmogaus gîvënimo prasmè, kurs, bûdamas dieviſkos kilmès, dažnai skiriasi daimonams ir jiems vergauja.

Iš tos būklės iškilti, tėra tik vienas galimumas. Žmogus turi pasijvėsti Augstiausiājām.

Palaiminimo Viešpatys sākė:

1. Nebaimingumas, gīvībės skaistumas, patvarumas įfmint-ingėjime bei gaivatoje, dosnumas, drausmingumas, pasiaukojimas, Σventraftio tūrimas, užsigrūdinimas, nuofirdumas,
2. neskudinimas (pakanta), teisingumas, nesipīkinimas, at-sizadėjimas, ramumas, nevilingumas, užuojauta gīvūnams, ne-gėiduliāvimas, švelnumas, kuklumas, nesvīrinėjimas,
3. rīžtingumas, atlaidumas, tvirtumas, tūrimas, teismus mal-onumas, nesididiāvimas, tai ĩra dorībės to, kurs ĩra gimės dieviškumui, Bhàrata!
4. Vilingumas, įfdīkumas, pasididiāvimas, pīktis, rūstumas, kaip ir nesusipratimas, tai, Pārtha, ĩra savumai to, kurs ĩra gimės daimoniškumui.
5. Dieviškumo ĩpatumai kēlia ĩ įšvadāvimā, daimoniškosios gālios, kaip žinoma, pavērgia. Nenusiminki, Pāndava, tu gimei patekti dieviškumui! – –
6. Dvejopas ĩra būtibiū gīvėnimas pasaulĩje, su dieviškumu ir su daimoniškumu. Apie dieviškumā jau platiau kalbėta. Klau-sīkis dabar, Pārtha, kā pasakīsiu apie daimoniškuosius!
7. Daimoniškiejie žmonės nežino, kas darītina ir kas nedarītina; juose nėra nuofirdumo nei teisus elgesio, nei tiesos.
8. Jie sāko pasaulĩje neēsā tikrumos, neēsā jām kokio nors nesutšiuopiamo pagrindo, neēsā Dievo, viskas tše atsiranda vienas iš kito, be vieno prādo vadovāvimo; kėlėjas visa-ko ēsās panūdimas.
9. Užsispirdami šioje nuomonėje, šie sugadintos esmės ir



menko supratimo žmonės gimsta smarkavimo veiksmams, kuriais griauja gyvenimą kaip piktadariai.

10. Atsidavė sunkiai patenkinamiems geiduliams, patėkė į vilingumą, į pasigirimą ir į apsvaigimą, savo apsiniaukime išvelia į niekį įskus siekimus, į nevairius apžadus;

11. skirdamiesi nenumatomiems kėslams, kurie žmogų tik prazudo, savo užgaidų pomėgį laikdami augčiausiu siekimu, jie išitikina, kad tai gyvenimo esąs pats tūris;

12. suvaržyti fimitais lūkesties pantių, atsidavė geidulingumui ir neapikantai kaip augčiausiems tikslams, jie stengiasi neteisingai susikaupti lobio savo užgaidoms patenkinti.

13. „Štai kas mąn šiandien tėko! O ko geidauju, dār laimėsiu! Šis lobbis jau mano, o kitā taip-jau išigisiu!”

14. „Ši priešā jau nukoviau, o kitus apveiksiu ligiu būdu! Af esu viešpats, af lobiu pasimėgt galiu, af tobulas, af galingas, laimingas!”

15. „Af esu turtingas, garsios giminės! Nėra, kurs galētū mān priligti! Af aukosiu, dovanū dalinsiu, visa-kuo gėrėsiu-osi!” Taip kalba nenusimānimo apstulbintieje.

16. Įvairiū mintiū apkvaišinti, įpainioti į nesusipratimo tinklā, atsidavė geiduliū patenkinimui, jie griūva į bjaurumo prarajā.

17. Save išgirdami, atkāklys, lobiais pasididiuodami ir apsisvaiginė, jie veidmainingai atneša aukas priešingai pasišventimo dėsniams.

18. Sukietėję savininkavime (egoisme), panirė gālios troškime, išdikume, smaguriavime ir itūzime, pasidarė pašepėjais, jie neapkentia Manės savije ir kitū asmenise.

19. Visumet vertiu šiuos gyvenimo grūžailiojime niekį įskiau-

sius, neapikantos ir baisumo žmones į daimoniškumo gimdas.

20. Patėkė į daimoniškumo gimdą, jie vis į naujo gimsta apstulbinti, Manije nesusivokdami, Kauntėja, ir slenka taip niekingiausiu givėnimo taku.

21. Trejopi ėra tos prarajos, to esmės naikinimo vartai, būtent geidulingumas, neapikanta ir gobjumas; todėl ta trejība atmetina.

22. Įkliuvės, Kauntėja, į jū trijų tamsumos vartų, žmogus gāli rūpinties savo įgānīmu ir žengti givėjimo taku.

23. Kurs atmeta visas įsminties taisikles ir veikia ākstinamas geidulingumo, tas nepasieka tobulumo, nei palaiminimo, ir ne givėjimo tāko.

24. Todėl vadovaukis įsminties dėsniais ir įfmanīki, kas darītina ir kas nedarītina! Ir taip, susivokės dėsningume, tu turėtai elgtiesi savo givėnime.

Toks tai ėra palaiminantiosios Giesmės, Bhagavad Gītos, fejlioliktasis Pokalbis, ėvardintas: Gaivata įf Pasiaiškino to, kas dieviška ir kas daimoniška. (Daivasūra Sampad Vibhaga Joga.)

## XVII-Pokalbis. Gaivata įf trejopo Tikėjimo Supratimo.

Pažinti reikėtū tikėjimo trejopumā, būtent pavirfutiniškājī, vidinājī ir dvāsinājī. Pavirfutiniškasis laikosi žodiais, nuomonėmis ir visokiomis apeigomis; vidinis tikėjimas kreipiasi ė kaz-kaip vaizduojamā, toli ėsamājī Dievā; dvāsinis tikėjimas stėngiasi žmogaus esmėje susivokti tje apsireiškiantame Dievūje

ir Jame numanīti savo gīvībē ir gāliā.

Apie visa tai Ardžuna klausinėja, ir Krišna atsāko, kas īra esmišķiausio gīvēnimo prasmē ir kas ne, kuo pasižīmi geroji, tikslingoji, netikslingoji ir mīfrioji elgsena, vīraujant žmogūje skaistumai, kaitrumai ir tāmsumai.

Ardžuna sākē:

1. Kas īra īf tikrūjū galutinē lemtis tūjū, kurie īsminties dēsniū nestebi, bet pilnu tikėjimu aukojasi, Krišna? Ar jie skaistumos, kaitrumos ar tamsumos žmonēs?

Palaiminimo Viešpats sākē:

2. Trejopas īra īsikūnījusiūjū tikėjimas, veikiamas jū prigimties, būtent skaistiosios, kaitriosios ir tamsiosios. Klausīkis, koks jis īra!

3. Kiekvieno žmogaus tikėjimas toks, koks jo īpatumas, Bhārata. Žmogus īra savo tikėjimo reiškinīs. Kokio jis tikėjimo, toks jis īra.

4. Skaistūs žmonēs gārbina dievišķumā; kaitrumos žmonēs atsiduoda gīvēnimo, būtent, pažmonišķumo galībēms, daimonams, o tamsuoliai skiriasi gaivalingumo gaujoms ir smėkloms.

5. Kurie īra pagauti geiduliū ir aistrū galios, tie vārginasi veidmainiškai ir sāvitiškai skaudiais pratimais, nereikalaujamais īsminties dēsniū;

6. nesusiprasdami jie kankina jū asmenīse suburtuosius gaivalus ir-gi Mane, juose Būnantjū; jū siekimai, tai žinoki, īra daimoniški (pažmoniški). – –

7. Trejopas īra taip jau ir visū jū mėgstamasis maistas, kaip ir jū pasiukojimas, jū užsigrūdīmas ir jū dosnumas. Klausīkis,

kas jū skirtumai!

8. Vālgomi dalīkai, kurie gālina gajumâ, blaivumâ, stiprumâ, sveikâtâ, nuotaikos giedrumâ, linksmumâ, būdami sultingi, gaivūs, įvelnaus riebumo, tūringi, įirdiai malonūs, tie mėgstami skaistumos žmoniū.

9. Kartūs, rūgšti, sūri ir labai karšti, aitrūs, rėziantio ir dėgiantio skonio valgiai ĩra mėgstami karštuojantiūjų žmoniū ir suburia jiems skaudėjimū, negalāvimū ir ligū.

10. Kas ilgokai pastovėjės, netėkės skonio, kas pūva, nustelbta, įfimesta, nefvaru, tai tamsuoliai valgo. –

11. Kad aukos atnešamos, kaip tai gīvėnimo dėsniai reikalauja, nelaukiant įf to sau gėribiū, įsitikinus, kad būtina aukoti, tai ĩra skaistu.

12. Aukojant dėl laukiamos naudos įf to ir pasigirt norint, Bharatū Geriausiasai, tada tai dāroma kaitrumai vertiant.

13. Aukojant be atsižiūrėjimo ĩ dėsnius, be patiekimo vālgomū gaminiū, be įventū žodiū, be dosnumo ir tikėjimo, tuo pasižimi tamsuma. –

14. Gārbinant dieviškumâ, dukart gimusiuosius, mokĳtojus, įfmintius, branginant skaistumâ, nuoįirdumâ, saikumâ, nesku-dinimâ, tada tuo reiškiasi asmeninis užsigrūdĳmas.

15. Neėrzinās, teisingas, malonus ir gėrâ lėmiās, pasimokinimu brendės kalbėjimas, vadinamas kalbiniu užsigrūdĳmu.

16. Vidinio gĳvumo raminimas, įvelninimas, tildĳmas, draus-minimas, nuotaikos giedrinimas, visa tai ĩra vadinama dvāsi-niu užsigrūdĳmu.

17. Šis trejopas su nuoįirdiausiu tikėjimu ir su atsidėjimu siekiamas užsigrūdĳmas, negeidaujant pomėgiū, ĩra skaistus.

18. Dēl pastebējimo, dēl garbēs ir pagārīmo veidmainīgai dāromi uzsigrūdīmo pratīmai svīruoja, īra nepatvarūs, ir vadīntīni kaitrumos reiļķīniais.

19. Kad uzsigrūdīmas vīkdomas nesāmonīngu nusistātīmu, save kankīnant, norīnt kitus pralēkti, tada sākoma jīs ēsās tamsus. –

20. Būtīnas dovis, duodamas atsilīgīntī negālīntīām tīnkamojoje vīetoje, tīnkamu laīku, to reīkālīngām āsmēnīui, mīnīmas kaīp skaīstumos apsīreīļķīmas.

21. Duodant nenorīngai, laukīant atsigērējīmo arba naudos, skēlbīasi kaitruma.

22. Netīkrojoje vīetoje ir netīnkamu laīku, nevertīems žmōnēms, nemandagīai ir su pānīeka duodant dovī, bus elgtasi īļ tamsumos.

23. Om, Tat, Sat, taīp trejopai prisīmīnama Augstīausīojo. Senīau taīs žodīais buvo pafvēntīnami dvāsīnīkai, ļventraftīai ir aukos.

24. Todēl Om sakīdavo vīsī Augstīausīāļī numānantīejīe, aukodami, dovīū teīkdami, uzsigrūdīmo pratīmus darīdami, kaīp dēsīnai to reīkalauja.

25. Sākoma Tat (līet.: tat) vīsū, kurīe norī īļvadāvīmo, at-sīžadēdami vīsokīo savō aukojīmo, dosnumo ir uzsigrūdīmo pasēkū.

26. Sat (taī, kas ēstī) īra sākoma, mīnīnt tīkrumā ir malonumā; bet žodīs Sat ir skīriamas taurīam vīekīmui, Pārtha.

27. Tārīama Sat ir aukojīmo, uzsigrūdīmo ir dosnumo patvarumui pareīķftī; dār-gī vīekīmuose, turīnt mīntīse Tat, sākoma Sat.

28. Bet kas be tikėjimo, be užsigrūdimo ir nenoriai žādama ir duodama, tai ėra vadinama Asat (neėesama, negėera), Pārtha, ėr ėra niekinga, mirus kaip gėvėnant.

Toks tai ėra palaiminantiosios Giesmės, Bhagavad Gėtos, septynioliktasis Pokalbis, ėvardintas: Gaivata ėf Trejopo Tikėjimo Supratimo. (Śraddha–Traja–Vibhaga–Joga.)

### XVIII-Pokalbis. Gaivata Atsižadėjimu siekiant Įlgānėmo.

Atsižadėjimas ir atsisākėmas ėra du vidiniu veiksmu. Siekdamas atsigavimo, palaiminimo, ėsvadāvimo, žmogus turi dėti visokias atsižadėjimo bei atsisākėmo pāstangas. Apskritai žiūrėnt, jos trejopos. Menkiausias atsižadėjimas ir atsisākėmas ėra dāromas be sumanumo, ėf duslaus ākstinimo. Kitoks jau ėra atsižadėjimas ir atsisākėmas ėf savininkāvimo, ėf geidulinėgumo. Žmogus juo nori ėsigėti tai, kas geriau uę tai, kā jis turi ir ko atsisāko. Tinkamiausiai žmogus atsięada ir atsisāko, kad jis nebekimba prie to, kā gėvėnimas teikia, bet atsiduoda Augštiausiājām. Tada nublunka visa, kas galėtū bėti geistina, ėfniksta linkimas geiduliauti ir nebereikia atsižadėjimo. Augštiausiajame nuvokiamas visas āpstas. –

Visi iki ėiol dėstėti mokslai apie atsižadėjimā visū gėvėnimo ir veiklos daviniū dār suglaustai kartojami. Akinama, kaip toms gėrėbėms žmogus kurstomas savo asmenėbės kokėbiū, ir kaip žmogaus pareigoms eiti tie daviniai ėra reikalingi. Įfkėilus ėf visa-to, žmogui tenka galutinis palaiminimas. Visa-ėitā

žinant, abejonės išniksta, žmogus tvirtėja ir tampa rįžtingas gyvenimui ir tiesai.

Ardžuna sākē:

1. Norėčiau sužinoti, Galingranki, kas ėra atsisadėjimas, Hriškėša, ir atsisākėmas istikrųjū, Kėšino (Nelābojo) Apveiktojai!

Palaiminimo Viejpats sākē:

2. Atsisadėjimu žėniai vadina tai, kad kas nebeveikia geiduliū ākstinamas dēl žādamo gėrio; o atsisākėmu ėsmintiai laiko tai, kad kas nebekimba prie savo veiklos daviniū.

3. Ėra manėtojų, kurie sāko, kad reikia liautiesi veikti, kadāngi veikimas pasidārās nuodėme; kiti tvirtina, kad aukojimo, dosnumo ir uzsigrūdėmo veiksmi neturėtū būt atidedami.

4. Klausėkis mano apsisprendėmo atsisākėmo ātžvilgiu, Bharatū Geriausiasai! Sakėta, kad atsisākėmas ėsās trejopas, Vėrū Plėfrusis.

5. Aukū atnešėmas, dovanū davėmas ir uzsigrūdėmas ėra ėfmingojo skaistinimai.

6. Bet gė visi šie veikimai darėtini nekimbant prie jū ir atsisākant nuo jū daviniū; tai ėra, Pārtha, tikriausia ir geriausia Mano nuomonė!

7. Dār ir nėra tikslu atsilaikėti nuo bėtino pareiginio veikimo. Sākoma, kad atsilaikėmas ėf apstulbėmo ėra tamsumos reikėnis.

8. Kurs atsilaiko nuo veikimo, norėdamas ėvėngti nuovargio ir bijodamas skaudėjimū, tas dāro tai kaitrumos vertiamas, ir atsisākėmo gėris jām netenka.

9. Jeigu bėtinias pareigos liepiamas dārbas, Ardžuna, ėra dāromas be prisikėbimo ir atsisākant nuo jo daviniū, tada veikta

skaistumoje.

10. Nesibaido nemalonaus veikimo ir nekimba prie malonaus atsakantīsis, kurs īra skaistumo nufviestas; jām pranīksta visos abejonēs.

11. Iftikrūjū ir negāli kūnu gīvēnās būti visiškai nieko neveikīās; bet kurs tikrai atsisāko nuo savo veiksmū laimėjimū, tas vadintinas atsikliudiusiu.

12. Negeidaujamos, geidaujamos ir mīfrios īra trejopos veikimo pāsēkos neatsakantiām mirus; bet atsižadėjusiājām nebēra jū nei jokiū. –

13. Klausīkis toliau, Didranki, kâ tau kalbēsiu apie penkis ākstinus, minimus protāvimo mokslo, kurie sukelia visus veikimus.

14. Jie īra: veiklos vieta, veikējas, skirtingi nariai, visokie veikimo būdai (judesiai, pāstangos, norai) ir lemtis kaip penktoji.

15. Kokī veiksmâ žmogus ir tik pradeda asmenimi, kalba, protāvimu, tauriu ar niekījīku, vis tje reiškiasi šie penki skātintojai.

16. Todėl taip ēsant, tas žmogus, kurs neaijkiu protāvimu savo sâmonībē laiko vienatiniu veikēju, īra nesusiprātēlis ir nemāto dalīko.

17. Kurs nēra patēkēs ī savininkāvimo īpatumâ ir nēra apdumto proto, tas nežudo, nors visus jiuos būrius įfnaikintū, ir nēra sietas savo veiklos.

18. Sumanumas, tai kas sumānoma ir manītojas īra trīs veikimo įgālintojai. Narīs, veiksmas ir veikējas sudāro veiksmo trilinkumâ.



19. Sumanumas, veiksmas ir veikėjas ėra sākoma taip-jau trejopi aiſkinant juos kokibiū ir jū skirtingumo ātzvilgiu. Klau-sīkis ir apie tai tinkamai!
20. Kad visose būtībēse rēgimas vienas nepragaiſtās esamu-mas, nepadalintas po ātskiras āpraiſkas, ſinoki, kad toks iſmānī-mas ėra ſkaistus!
21. Vienok tokī mānīmā, kad visose atskirose ėvairiū būdū būtībēse ēsās kiekvienoje ātskiras ēsmiſkumas, reikia ſupraſti kaip kilantī iſ kaitrumos.
22. O savo menkume prisikibus prie vieno ātskiro dalīko, jī laikant ſau visuma, nenumānant jo kilmēs, jo ſiauros ēsmiſkos reikſmēs, tada ſkēlbiasi tamsuma.
23. Pareiginis veikimas, kurs atliekamas be prisikībimo, be pamēgimo ir be neapkentimo, negeidaujant jo davinīū, vadi-namas ſkaistiu.
24. Bet kad veikiama ſavo uſgaidoms patēnkinti, ſave labai vėrtinant, ſu didiu nuſivārginimu, tada tſe mātoma kaitruma.
25. Pradedant aklai veikti, neatsiſiūrint ė pāsēkas, ė galimumā, ė kitū ſmoniū nuostolī ir ė jiems dāromā neteisingumā, toks veikimas, sākoma kilās iſ tamsumos.
26. Kad veikiama be prisikībimo, be paſigīrimo, ſu tvirtumu ir paſitikėjimu, līgios nuotaikos paſisekime ir nepaſisekime, tad veikėjas vadinamas ſkaistiu.
27. Aistringai geidaudamas ſavo paſtangos laimėjimū, veik-damas iſ gobſumo, ſiauriai ir neſvariai, paſidſiaugdamas ir vėl greit nuſimindamas, toks veikėjas vadinamas karſtuoliu.
28. Kurs be rimtumo, niekſiſkai, atkakliai, apgauliai, vīlingai, vangiai, greit nuſivildamas ir delsdamas veikia, ėra tamsuolis.

—

29. Toliau klausikis, kaip tau aiškinsiu iki smulkmenų be liekanų, kaip protāvimas ir standumas kokibįškai yra trejopas, Dhanandžaja.

30. Protāvimas, kurs tikru laiku mokina pradėti ir baigti, nuvokdamas, kurs veikimas yra teisingas ir kurs neteisingas, kurs baugina ir kurs nebaugina, kurs pavergia ir kurs laisvina, tas, Pārtha, yra skaistus!

31. Kad protāvimas neįstengia numanėti, kas teisinga ir kas neteisinga, kas darītina ir kas nedarītina, tada, Pārtha, jis yra kaitrumos niaukiamas.

32. O kad protāvimas, visai aptėmdintas, laiko neteisingumą teisingumu ir visus dalikus apkreiptai apsprėndia, tad jis yra tamsumos sugadintas.

33. Kad standumas, stiprinamas gaivatos, be svirinėjimo palaiko mąstimą, gīvībės kvāpo ir juslių veikimą, tada toks standumas yra skaistus, Pārtha!

34. Bet kad standumas, kuriuo einama pareiga, siekia pomėgio ir lobio, Ardžuna, žmogui prisikibus prie geidaujimų laimėjimų, tada jis kaitrumos stiprinamas.

35. Jeigu neįsmānėlis negali atsigauti iš miego, baimės, liūdesio, iš nusivیلimo ir niūkumo, tada jo standumas yra tamsumos davinis. —

36. Dār išgirski iš Manės, Bharatū Stipruoli, tai, ką pasakysiu apie trejopą pomėgį! — Kas patiriant vis išnaujo dziugina ir baigia skausmą,

37. kas pradioje tarsi nuodija ir pagaliau yra gīvībės gaivestis, tai vadinama skaistiu pomėgiu, gimusiu iš laiminantio

pabudimo Esmingume.

38. Kas, juslēms santīkiojant su jusliniais dalīkais, pradioje īra kaip gīvībės gaiveslis, o pagaliau līg nuodai, tas pomēģis minimas kaip kilantiu īf kaitrumos.

39. Kad pomēģis pradioje ir savo raidoje sâmonē niaukia, kad jis jautiamas tik miege, tingume ir apsisvaigime, tada jis vadīnamas tamsumos reiĶkiniu. –

40. Nēra būtībės žemiĶkume, nei dangiĶkume tarp dieviĶkū galībiū (dievaitiū), kuri nebūtū susieta su tomis īf daigtiĶkumo gimusiomis kokībėmis. –

41. Dvâsininkū, kariū, liaudies žmoniū ir tarnū veiksmāi skirtingi, Parantapa, atitinkant tai, kurios kokībės īf jū prigimties rīĶkiau pasižimi.

42. Ramumas, drausmingumas, uzsigrūdīmas, skaistumas, atlaidumas, nuoĶirdumas, īĶmintis, žinojimas, tikējimas īra dvâsininkui prigimti.

43. Narsa, aistringumas, rīžtingumas, ļaunumas, patvarumas kovoje, dosnumas, vieĶpatāvimas īra kârio, jo prigimties tvirtinami savumai.

44. Laukū dârbas, gīvuliū auginimas ir pirkliāvimas īra liaudininko jām su prigimtimi lemta dalis. Tarnauti īra prigimta tamsuoliui. –

45. Žmogus pasieka tobulumâ, atsiduodamas jām skirtai pârreigai. O kaip jis tobulēja tokiu atsidavimu gīvëndamas, tai ir gi pasiklausiki!

46. Tobuluman žmogus kīla pareiginiu savo veikimu, jeigu jis gârbina Jī, īf kurio īra visos būtībės, Jī, kurs Visatâ īra praskleidēs.

47. Geriau ģra savo pāreigā eiti, kad ir be pasisekimo, kaip kitojo, nors tai ir geriausiai paviktū. Kurs veikia, kām skiria jġ jo prigimtis, tas nenusideda.

48. Prigimtasis veikas, Kauntēja, neturētū būti vēngiamas, kad ir trūkumais dāromas. Visos pāstangos ģra kliūtīū siauti-amos, kaip ugnis dūmū.

49. Kurio sāmoningumas nēra tēmdinamas prisikibimo, – kurio asmenībē ģra laikoma drausmēja, – kurs ģf geiduliāvimo ģra ģkilēs, tas atsižadējimu pasieka augftiausġjġ tobulumā. –

50. O kaip tas, kurs ģra pasiekēs tobulumā, susivokia Augftiausġjame, tai dār trumpai ģfmoki ģf Manēs, Kauntēja, tai ģra aġskiausio ģfmānġmo dalġkas.

51. Atsġbudēs skaistėjusġame sāmoningume, savo asmenībē laikġdamas tvirtoje drausmēja, palġkēs klausos ir kitū jusliū dalġkus, atmetēs aistringumā ir neapġkantā,

52. skirdamasis vienātvei, saġkġiai vālgġdamas, suvaldġdamas kalbėjġmā, āsmeņġ, mintis, nuolataġ pasġtvirtindamas kilniausġame susġkaupġme ir gaivatoje, visumet stēngdamasis pasġlikti sielos ramġbēja,

53. atmētēs savinġkāvġmā, smarkāvġmā, ģfdidumā, geidulin- gumā, rūstumā, nieko nebesġvildamas, visġfkai nurġmēs, taip žmogus brēsta susġvokimui Augftiausġjame.

54. Atsidāvēs Augftiausġjġm, ġis ģra giedros esmēs, nenusġmena ir negeiduliauja, liekasi visame tas pats visoms būtġbēms ir pasieka Manġje šviesġausġjġ atsigavġmā.

55. Atsidavġmu ġis numāno Mane, kas ir koks tikrai esmi, ir taip Mane ēsmġfkai pažinēs, ġis susġvokia pagaliau Esmin-

gume.

56. Kurs taip visus savo veiksmus atlieka, pasistengdamas Mani je gīvėnti, tām tenka i j Mano malonės amžinoji nesugriaujama Būva.

57. Skirki Mān visa, kâ tu darai dvāsioje visa-ko atsižadėdamas; Mān atsidāvės susipratimo gaivata, susivoki Mani je vis atsimindamas Manės!

58. Nusimanīdamas Mani je, tu Mano Malonės būsi kėliamas i j visū vargsmū. Bet jeigu tu atkakliai nenorėtai klausīti, tada tau tektū žūti.

59. Jeigu išsgraužės i savo asmenībė, manītai nekovosiās, tavo pasirīzimas ifeītū niekais, tavo prigimtis tave priverstū kovoti.

60. Tau, Kauntėja, tektū prigimties tau skirta pareiga neišvėngiamai eiti, jeigu tu i j apstulbimo tai darīt ir nenorėtai.

61. Viešpats būna visū būtibiū jirdise, Ardžuna, ir savo vaizdavimu rīškina visas būtibes, kaip dirbami puodai ant puodius skridinio.

62. Su visu savo gīvumu susivokti Viešpaties apsaugoje, Bhà-rata! I j Jo malonės i gīsi augštiausiājâ ramībė ir amžinâ gīvâtâ!

—

63. Taip tau apreikštas i smānīmas, kurs i ra slėpiningėsnis u ž pati slėpinī. Ji visiška i apmāstės, dariki, kām tu linksti!

64. Kartotinai klausikis slėpiningiausiojo ir augštiausiojo Mano žodio! Labai tave mīliu, todėl kalbu tavo lābui.

65. Savo mānīmu parimki Mani je! Būki Mān pasifventės! Aukokisi Mān! Ir Mān nusilenki! Taip tu Mani je atsigausi, Savo ištikimumâ Aš tau pažadu, tu esi Mān mielas!

66. Palikės visas prievartas, susivoki Mano globoje! I j viso

pikto tave Af įvaduosiu! Nenusiminki! –

67. Visa tai, ką tau pasakiau, neturi būt sakoma tām, kurs nesusidrausdamas nesikreipia į Mane, kurs nesiima laiko pasįventimui, kurs nenori klausīties to, ką sakau, ir ne tām, kurs niekingai apie Mane kalba.

68. Bet kurs įtā augįtiausiąį slėpinį skėlbia Mān pasįventusiems, Mān nuofirdiausiąį savo atsidavimā skirdamas, tas be abejonės susivoks Manįje.

69. Nėra žmonėse kito, kurs Mān geriau patarnautū negu jis, niekas gīvėnime už jį Mān nebūtū mielesnis.

70. Ir kurs gilinsis į įį šventā mudviejū pasikalbėjimā, tas tuo Mān su pāgarba atneį savo įįmānimo aukā. Tai Mano nuomonė.

71. Ir tas žmogus, kurs su gīvu tikėjimu ir be pasįpriešinimo įiū žodiū klausītūsi, tas įįkilės įį žemiškumo, pasiektū spinduliuojantias gīvatas tūjū, kuriū veikimai buvo taurus.

72. Ar visa-tai tu, Pārtha, esi pasiklausės su atsidāvusia įirdimi? O ar tavo niūkumas dėl nežinojimo ĩra pranikės, Dhanadžaja?

Ardžuna sākė:

73. Prasiblaivė apsiniaukimus, atsigavau atmintį įį Tavo malonės, Nepajudinamasis; tvirtas esmi; abejonės įįniko; darisiu kaip tavo žodis liepia.

Sandžaja sākė:

74. Taip af pasiklausiau įio nuostabaus pasikalbėjimo Vasudėvo ir didios sielos Pārthos, kad mān ir plaukai įiaufėsi.

75. Įį Vjāsos (dieviško žinio) palankumo tėko mān įįgirsti įį slėpinį, įį gaivatos Vieįpaties pamokslā apie gīviausiąį atsi-

budimâ, Krišnai patiâm ties manim tai aifkinant.

76. Valdove (būtent Dhritarāṣtra), atsimindamas ir vēl atsimindamas šio nuostabaus ir švento Harios (Pilnaplaukio, Krišnos) bei Ardžunos pasikalbėjimo, vis džiaugiuos ir džiaugiuosi.

77. Ir atsimindamas ir dār atsimindamas nuostabaus Viešpaties apreiškos, mano nusistebėjimas ĩra didis, Valdove, ir aš negana galiu atsidžiaugti.

78. Aifku mĕn dabar, kad kur tik gaivatos Viešpats, Krišna, kur Šaulis Pārtha atsistoja, tše uztikrinta gerovė, pėrgalė, klestėjimas ir tvirta gīvėnimo tvarka. Taip mano išmanĭta.

Toks tai ĩra palaiminantiosios Giesmės, Bhagavad Gĭtos, slėpiningasis mokslas apie Augštiausiĕjĭ šio Šventraštio apie gaiivatĕ, Viešpaties Krišnos Ardžunai teikiamŭ pokalbiŭ aftuonioliktasis, ĩvardintas Gaivata Atsižadėjimu siekiant Išgĕnĭmo. (Mokša Sannjĕsa Joga.)

Palaiminimo Krišnai teesie garbė! Tegul palaima klestėja visur! Taip ĩra baigta Bhagavad Gĭta. Palaiminimas visoms bŭtibėms!